

ZBIERKA ZÁKONOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1948

Vyhlášené: 15.05.1948 Časová verzia predpisu účinná od: 15.05.1948 do: 30.06.1948

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

99

Z á k o n

ze dne 15. dubna 1948

o národním pojištění

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

PRVNÍ ČÁST

Všeobecná ustanovení.

§ 1

Obsah zákona

Tento zákon upravuje národní pojištění:

- a) pro případ nemoci a mateřství (nemocenské pojištění),
- b) pro případ stáří, invalidity, ztráty živitele smrtí a pro případ úrazu (důchodové pojištění).

PRVNÍ ODDÍL

Osobní rozsah pojištění.

§ 2

(1) Podle tohoto zákona jsou povinně pojištěni:

- a) zaměstnanci (§ 3) s výjimkou vojenských gážistů v činné službě,
- b) osoby samostatně výdělečně činné (§ 4),
- c) spolupracující členové rodiny osob samostatně výdělečně činných (§ 5),
- d) důchodci (§ 8),
- e) nezaměstnaní (§ 9).

(2) Pouze pro případ nemoci a mateřství [§ 1, písm. a)] jsou z osob uvedených v odstavci 1 pojištěni:

- a) veřejní zaměstnanci uvedení v § 7,
- b) důchodci (§ 8),
- c) nezaměstnaní (§ 9).

§ 3

Zaměstnanci

(1) Zaměstnanci ve smyslu tohoto zákona jsou osoby, které v Československé republice pracují na podkladě soukromoprávního nebo veřejnoprávního pracovního (služebního) poměru nebo na podkladě poměru učňovského (volontérského, praktikantského).

(2) Pro účely tohoto zákona se však pokládají za zaměstnance také domácí dělníci, jimiž se rozumějí osoby, které vykonávají mimo zaměstnavatelovu dílnu po živnostensku práce na zakázku jednoho nebo několika zaměstnavatelů. Za domácí dělníky se pokládají také osoby, které, ačkoliv jsou oprávněny provozovati samostatně živnost, vykonávají bez cizích pracovních pomocníků převážně domácí práci na zakázku jednoho nebo několika zaměstnavatelů a jsou jinak pouze menší měrou samostatně výdělečně činné.

(3) Pro účely tohoto zákona se pokládají dále za zaměstnance také zástupci na provisi, i když nejsou v pracovním poměru, a to i tehdy, jsou-li oprávněni provozovati samostatně živnost, jestliže vykonávají tuto svou činnost jako jedinou výdělečnou činnost bez cizích pracovních pomocníků.

(4) Vykonává-li zaměstnanec přechodně práci mimo území Československé republiky, nemá to vlivu na pojistnou povinnost. To platí u zaměstnanců zastupitelských úřadů Československé republiky v cizině, dále u zaměstnanců československých státních drah, u zaměstnanců tuzemských podniků leteckých a tuzemských podniků pro plavbu říční a námořní i tehdy, vykonávají-li práce trvale mimo území Československé republiky, pokud jsou československými státními občany. Ministerstvo sociální péče může však po slyšení Ústřední národní pojišťovny zprostiti pojistné povinnosti tyto osoby, jsou-li pojištěny podle předpisů státu, v němž práce vykonávají.

§ 4

Osoby samostatně výdělečně činné

(1) Osobami samostatně výdělečně činnými [§ 2, odst. 1, písm. b)] jsou podnikatelé (spolupodnikatelé), kteří na území Československé republiky jsou osobně činní v podniku na vlastní vrub, zejména jako:

- a) zemědělci,
- b) živnostníci,
- c) provozovatelé svobodných povolání, jako lékaři, advokáti, notáři, lékárníci, civilní inženýři, veterináři, soukromí učitelé, výtvarní umělci, hudební skladatelé, spisovatelé, hudebníci a jiní.

(2) Jako spolupodnikatelé jsou pojištěni zejména:

- a) veřejní společníci veřejné obchodní společnosti a osobně ručící společníci komanditní společnosti a komanditní společnosti na akcie, jakož i jednatelé společnosti s ručením obmezeným,
- b) společníci společnosti podle občanského práva, nepodléhají-li pojištění podle § 2, odst. 1, písm. a) pro činnost v podniku, jehož jsou spolupodnikateli.

§ 5

Spolupracující členové rodiny

(1) Spolupracujícími členy rodiny [§ 2, odst. 1, písm. c)] jsou rodiče, tchán, tchýně, zeť, ovdovělá snacha, družka, sourozenci a děti (vlastní, nevlastní, osvojenci) starší 15 let, žijící ve společné

domácnosti s podnikatelem (spolupodnikatelem), jsou-li trvale činní v jeho podniku nahrazující jinak nezbytnou cizí pracovní sílu a nepodléhají-li pojištění podle § 2, odst. 1, písm. a) nebo b).

(2) Spolupracují-li v podniku členové rodiny, u nichž jsou splněny podmínky podle odstavce 1, pokládá se za osobu samostatně výdělečně činnou (§ 4, odst. 1) ten z nich, který podnik spravuje; ostatní jsou pojištěni podle odstavce 1. V pochybnosti platí domněnka, že podnik spravují v tomto pořadí: manžel, ovdovělý manžel (manželka), nejstarší člen rodiny.

(3) Manželka podnikatele (spolupodnikatele) nebo spolupracujícího člena rodiny nepodléhá pojištění podle § 2, odst. 1, písm. b) a c) pro svou činnost v podniku.

§ 6

(1) Ustanovení § 3, odst. 4, první věty platí též pro osoby samostatně výdělečně činné (§ 4) a pro spolupracující členy rodiny (§ 5).

(2) Vládním nařízením mohou být blíže vymezeny pojmy podnikatele, spolupodnikatele, provozovatele svobodných povolání, osobní činnosti v podniku (§ 4, odst. 1), jakož i pojmy trvalé činnosti v podniku a nahrazování cizí pracovní síly (§ 5, odst. 1).

§ 7

(1) Veřejnými zaměstnanci ve smyslu § 2, odst. 2, písm. a) jsou:

- a) zaměstnanci státu, jakož i podniků, ústavů a fondů státních nebo státem spravovaných,
 - b) učitelé, na něž se vztahují ustanovení zákona ze dne 24. června 1926, č. 104 Sb., o úpravě platových a služebních poměrů učitelstva obecných a občanských škol,
 - c) zaměstnanci svazků územní samosprávy,
 - d) duchovní kongruálních (§ 1 vládního nařízení ze dne 17. července 1928, č. 124 Sb., o úpravě platů duchovenstva) církví a náboženských společností, vykonávající na systemisovaných místech úkony veřejné duchovní správy se souhlasem státní správy kultové, a profesori diecesních bohosloveckých učilišť,
- kterí mají zaručeny normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené pensijní nároky.

(2) Vláda může nařízením vyjmouti z důchodového pojištění i jiné zaměstnance ve veřejných službách, kteří mají zaručeny pensijní nároky obdobně jako zaměstnanci uvedení v odstavci 1; Ústřední národní pojišťovna v dohodě s jednotnou odborovou organizací může na žádost obce povolit, aby obecní zaměstnanci nebyli vyňati z důchodového pojištění, i když jsou u nich splněny podmínky podle odstavce 1; toto povolení se týká všech zaměstnanců obce a nelze je odvolati.

(3) Vláda upraví nařízením přestupy z pojištění podle tohoto zákona do veřejného pensijního zaopatření a naopak.

§ 8

Důchodci [§ 2, odst. 2, písm. b)] jsou:

- a) osoby, kterým se vyplácí důchod podle tohoto zákona nebo dříve platných předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění; poživatelé důchodu úrazového však jen tehdy, je-li jejich výdělečná schopnost snížena alespoň o polovinu;
- b) osoby, kterým se vyplácí odpočivné (zaopatřovací) platy z veřejného pensijního zaopatření, po případě opakující se dary a pense z milosti z veřejných prostředků, s výjimkou poživatelů vojenských odpočivných (zaopatřovacích) platů;
- c) osoby požívající zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, č. 130 Sb., kterým se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku

pozemkovém, a podle zákona ze dne 30. ledna 1947, č. 16 Sb., o umístění a jiném zaopatření zaměstnanců na zkonfiskovaném zemědělském majetku a jejich rodinných příslušníků, zdržují-li se trvale na území Československé republiky a nepodléhají-li povinnému pojištění podle § 2, odst. 1, písm. a) až c).

§ 9

Nezaměstnaní

Nezaměstnanými [§ 2, odst. 2, písm. c)] jsou osoby, které požívají peněžité podpory v nezaměstnanosti podle předpisů o řízení práce.

§ 10

Pojištění osob vykonávajících několik činností

(1) Osoba zaměstnaná zároveň u několika zaměstnavatelů je pojištěna ve všech zaměstnáních. Totéž platí obdobně, vykonává-li osoba samostatně výdělečně činná několik samostatně výdělečných činností nebo vykonává-li zaměstnanec zároveň samostatně výdělečnou činnost.

(2) Osoby, které hospodaří na vlastní nebo pachtované půdě, jejíž výměra nepřevyšuje 1 ha a jejíž výtěžek slouží výhradně ke spotřebě ve vlastní domácnosti, nepodléhají pojištění z této činnosti, jsou-li jinak povinně pojištěny podle tohoto zákona.

§ 11

Vynětí z povinného pojištění

Z povinného pojištění podle § 2, odst. 1 jsou vyňati:

- a) cizí stání příslušníci, zaměstnaní u cizích zastupitelských úřadů, jež mají sídlo na území Československé republiky, nebo u osob, které požívají diplomatických výsad a imunit, jakož i u mezinárodních organizací, institucí a orgánů, které mají sídlo na území Československé republiky a požívají diplomatických výsad a imunit;
- b) zaměstnanci, kteří jsou činní v Československé republice pouze přechodně, a to ve službě zaměstnavatele, jenž nemá v tuzemsku trvalé bydliště nebo provozovnu; totéž platí pro osoby samostatně výdělečně činné, které nemají v Československé republice trvalé bydliště nebo provozovnu;
- c) osoby, které vykonávají pouze příležitostně práce nebo služby, zakládající jinak povinné pojištění. Za příležitostné se pokládá nahodilé nebo ojedinělé zaměstnání, které netrvá u téhož zaměstnavatele déle sedmi dnů. Za příležitostné nelze však pokládati zaměstnání osob, vykonávajících práce střídavě pro různé zaměstnavatele.

DRUHÝ ODDÍL

Povinné pojištění.

§ 12

Povinné pojištění vzniká:

- a) u zaměstnanců (§§ 3 a 7) dnem vstupu do zaměstnání;
- b) u osob samostatně výdělečně činných (§ 4) a spolupracujících členů rodiny (§ 5) dnem, od kterého tyto osoby počnou vykonávat činnost podléhající pojištění;
- c) u důchodců (§ 8) dnem, od kterého byl přiznán důchod;
- d) u nezaměstnaných (§ 9) dnem, od kterého byla přiznána peněžité podpora v nezaměstnanosti.

§ 13

Povinné pojištění zaniká:

- a) u zaměstnanců dnem, kterým končí pracovní (služební) poměr;

- b) u osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících členů rodiny dnem, kterým přestanou na trvalo vykonávat činnost podléhající pojištění; u spolupracujících členů rodiny též dnem, kdy vznikne jejich povinné pojištění podle § 2, odst. 1, písm. a) nebo b);
- c) u důchodců dnem, od něhož byl zastaven důchod nebo kdy vzniklo jejich povinné pojištění podle § 2, odst. 1;
- d) u nezaměstnaných dnem, od něhož jim byla zastavena peněžitá podpora v nezaměstnanosti.

§ 14

Zaměstnavatel

(1) Zaměstnavatelem podle tohoto zákona jest osoba, na jejíž vrub zaměstnanec vykonává svou činnost (§§ 3 a 7).

(2) Povinnosti, uložené tímto zákonem zaměstnavateli, postihují v pojištění osob uvedených v §§ 4 a 5 osobu samostatně výdělečně činnou, v pojištění důchodců plátce důchodů.

(3) Spolupodnikatelé, dílčí podnikatelé (akordanti) a zprostředkovatelé (skladní mistři, faktori a pod.) odpovídají společně za splnění povinností uložených zaměstnavateli nebo osobám samostatně výdělečně činným.

(4) Zaměstnavatel může pojišťovně (§ 218) jmenovati osobu, která jest odpovědna za včasné a správné podání oznámení, uložených zaměstnavateli tímto zákonem; na vyzvání pojišťovny musí tak učiniti, nezdržuje-li se trvale v sídle závodu nebo jde-li o osobu právnickou. Zaměstnavatel ručí však za jednání a opominutí této osoby.

Ohlášky

§ 15

(1) Zaměstnavatel jest povinen přihlásiti osoby u něho zaměstnané, které podléhají pojištění, nejpozději sedmého dne po dni vstupu do zaměstnání a odhlásiti je ve stejné lhůtě po dni, kterým končí pracovní poměr.

(2) Zaměstnavatel učiní zadost ohlašovací povinnosti, odevzdá-li přihlášku nebo odhlášku nejpozději ve lhůtě uvedené v odstavci 1 poště nebo učiní-li ji telegraficky. Do tří dnů po telegrafickém podání musí býti přihláška nebo odhláška podána na předepsaném tiskopise.

(3) Má-li zaměstnavatel pochybnosti o pojistné povinnosti osoby u něho zaměstnané, může zároveň s přihláškou písemně s udáním důvodů prohlásiti, že popírá pojistnou povinnost přihlašované osoby. Bude-li právoplatně rozhodnuto, že není pojistné povinnosti, je pojišťovna povinna vrátiti zaplacené pojistné po srážce dávek po případě již poskytnutých (§ 134).

(4) Nevyhoví-li zaměstnavatel své povinnosti podle odstavce 1, je zaměstnanec oprávněn přihlásiti se sám. Zaměstnanec je též oprávněn podati všechna jiná oznámení; tím se však neruší zaměstnavatelova povinnost. Použije-li zaměstnanec tohoto práva, odpovídá za správnost svých údajů. Zaměstnanec může býti též přihlášen osobou jinou. Pojišťovna může rozhodnouti o pojistné povinnosti také z moci úřední.

(5) Osoby samostatně výdělečně činné jsou povinny přihlásiti sebe a spolupracující členy rodiny ve lhůtě uvedené v odstavci 1, počítané ode dne počátku pojištění. V téže lhůtě jsou povinny provést odhlášku svou nebo dohlášku jednotlivých spolupracujících členů rodiny. ustanovení odstavců 3 a 4 platí obdobně.

(6) Je-li zaměstnanec zaměstnán u několika zaměstnavatelů, mají ohlašovací povinnost podle odstavce 1 všichni zaměstnavatelé. Vykonává-li osoba samostatně výdělečně činná několik

výdělečných činnosti, je povinna uvést v přihlášce všechny tyto činnosti. Osoba samostatně výdělečně činná je povinna přihlásit se k pojištění podle § 2, odst. 1, písm. b), i když je zaměstnána vedle toho způsobem zakládajícím povinné pojištění podle § 2, odst. 1, písm. a).

(7) Plátce důchodu [§ 8, písm. b) a c)] je povinen přihlásit a odhlásit důchodce ve lhůtě uvedené v odstavci 1, počítané ode dne, kterého bylo vydáno rozhodnutí o přiznání nebo zastavení důchodu.

(8) Přihláška a odhláška musí být podány na předepsaném tiskopise, jehož obsah a formu stanoví ministerstvo sociální péče po slyšení Ústřední národní pojišťovny vyhláškou v Úředním listě.

§ 16

(1) Osoby povinné hlášením podle § 15 jsou povinny oznámit pojišťovně změnu jména a sídla zaměstnavatele a změny jmen pojištěnců. Dále jsou povinny ohlašovat jiné skutečnosti, rozhodné pro pojištění, podle směrnic, které vydá ministerstvo sociální péče po slyšení Ústřední národní pojišťovny vyhláškou v Úředním listě.

(2) Zemědělci jsou povinni ve lhůtě od 1. do 31. ledna každého roku oznámit změnu výměry zemědělského podniku a jiných okolností rozhodných pro stanovení vyměřovacího základu (§ 20).

§ 17

(1) Zaměstnanci (§ 3) jsou povinni oznámit zaměstnavateli včas všechna data potřebná k splnění ohlašovací povinnosti podle §§ 15 a 16.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně o důchodcích v poměru k plátcí důchodu.

§ 18

(1) Nebyla-li přihláška podána ve lhůtě stanovené v § 15, odst. 1, může pojišťovna předsat plátcí pojistného částku až do 5 Kčs za každého nepřihlášeného pojištěnce a za každý den od vzniku pojištění do dne, kdy opožděná přihláška došla pojišťovně, nebo do dne, kdy byla doporučeně podána na poštu.

(2) Nebyla-li přihláška podána včas (§ 15, odst. 1) a vznikl-li před jejím podáním nárok na některou z dávek nemocenského pojištění, jest pojišťovna oprávněna předsat plátcí pojistného místo částky uvedené v odstavci 1 náhradu nákladů přiznané dávky až do výše 3.000 Kčs.

(3) O povinnosti platit částky podle odstavců 1 a 2 rozhoduje pojišťovna výměrem a vymáhá je jako pojistné.

§ 19

Nebyla-li odhláška podána ve lhůtě uvedené v § 15, odst. 1, je plátce pojistného povinen zaplatit pojišťovně za každý den od zániku pojištění částku 5 Kčs, a to až do dne, kdy odhláška do pojišťovny došla nebo byla doporučeně podána na poštu nebo kdy pojišťovna zjistila, že pojištěnec nebyl odhlášen, nejvýše však 300 Kčs za každého neodhlášeného pojištěnce. Ustanovení § 18, odst. 3 platí zde obdobně.

§ 20

Vyměřovací základ

(1) Vyměřovacím základem pro dávky a pojistné podle tohoto zákona je u zaměstnanců veškerý příjem, který dostávají za smlouvenou práci. Vedle mzdy (služného, platu, služebních požitků) náleží sem zejména také vychovávací příspěvky učňů, podíly na zisku, příbytečné, aktivní, funkční a jakkoliv jinak nazvané přídavky s výjimkou přídávků na nezaopatřené děti, proměnlivé požitky (tantiemy, provise a jiné požitky závislé na obchodním nebo pracovním výdělku), diety jednou třetinou, opakující se odměny s výjimkou roční remunerace a novoročního, dále jiné požitky, které zaměstnanec dostává, byť i jen obvykle, od zaměstnavatele nebo třetí osoby místo mzdy nebo vedle ní, jakož i požitky naturální. Za příjem zaměstnance, který nemá ani požitky na hotovosti ani naturální, se pokládá horní hranice vyměřovacího základu prvního stupně podle § 36, odst. 2. Vyměřovací základ u veřejných zaměstnanců stanoví vláda nařízením podle zásad uvedených v předchozích větách.

(2) Vyměřovacím základem u osob samostatně výdělečně činných s výjimkou zemědělců je příjem, stanovený příslušnou mzdovou vyhláškou pro zaměstnance tak odborně kvalifikovaného, že může zastupovati podnikatele ve vedení podniku, zvýšený o jednu čtvrtinu, nejméně však příjem nejlépe placeného zaměstnance podniku zvýšený o jednu čtvrtinu.

(3) Roční vyměřovací základ u zemědělců stanoví ministerstvo sociálně péče v dohodě s ministerstvem zemědělství po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací zemědělců vyhláškou v Úředním listě. Tento vyměřovací základ se určí se zřetelem na rozlohu pozemků, výrobní oblast, bonitu a kulturu půdy a způsob hospodaření. Při tom roční vyměřovací základ pro zemědělský podnik o rozloze 50 ha v řeparské oblasti činí 120.000 Kčs. Do výměry zemědělského podniku, rozhodné pro stanovení vyměřovacího základu, se započítává obhospodařovaná půda vlastní, půda spolupracujících členů rodiny a rodinných příslušníků (§ 54) i půda pachtovaná. U zemědělských spolupodnikatelů pojištěných podle § 4 se stanoví roční vyměřovací základ podle poměru jejich podílů.

(4) Za vyměřovací základ u spolupracujících členů rodiny se považuje příjem, který by náležel zaměstnanci, jež spolupracující člen rodiny nahrazuje, nikoliv však příjem převyšující vyměřovací základ, podle něhož je pojištěn podnikatel. Za vyměřovací základ u spolupracujících členů rodiny zemědělce, mladších 18 let, se však pokládá částka, která se rovná horní hranici prvního stupně vyměřovacího základu podle § 36, odst. 2; za vyměřovací základ u těchto osob starších 18 let, ale mladších 21 let, se považuje částka odpovídající horní hranici stupně nejbližší vyššího.

(5) Za nejmenší vyměřovací základ podle předchozích odstavců se pokládá horní hranice vyměřovacího základu prvního stupně podle § 36, odst. 2. Totéž platí pro součet vyměřovacích základů z několika činností; je-li součet nižší, pokládá se za vyměřovací základ z jednotlivých činností poměrný díl nejmenšího vyměřovacího základu.

(6) Nejvyšším vyměřovacím základem, rozhodným pro pojištění podle tohoto zákona, je horní hranice nejvyššího stupně vyměřovacího základu podle § 36, odst. 2. Totéž platí pro součet vyměřovacích základů z několika činností. Je-li součet vyšší, může pojištěnec žádati do 31. března každého roku, aby mu byla pojišťovnou vrácena bezúročně částka pojistného, která v uplynulém roce přesáhla částku pojistného odpovídajícího nejvyššímu vyměřovacímu základu, pokud šla na jeho vrub.

(7) Ministerstvo sociální péče může na návrh Ústřední národní pojišťovny v dohodě se zúčastněnými ministerstvy a po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací stanovit vyhláškou v Úředním listě, že se za vyměřovací základ u určitých skupin

pojištěnců považuje určitá pevná částka, po případě stanovití pevnou započitatelnou výší požitků od osob třetích.

(8) Ministerstvo sociální péče stanoví hodnotu naturálních požitků vyhláškou v Úředním listě na návrh Ústřední národní pojišťovny a po slyšení nejvyššího úřadu cenového, jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací.

§ 21

Záznamy o příjmech

(1) Zaměstnavatelé jsou povinni vésti záznamy, kterých je třeba, aby mohl být zjištěn příjem jednotlivých zaměstnanců, a uschovati je po dobu aspoň pěti let.

(2) Vyhláškou ministerstva sociální péče v Úředním listě mohou být vydány bližší předpisy, kterými také mohou být zproštěni povinnosti vésti záznamy o příjmech určití zaměstnavatelé, zejména ti, kdož zaměstnávají nejvýše tři stálé zaměstnance.

Kontrolní právo pojišťovny

§ 22

(1) Zaměstnavatel nebo jeho zástupce je povinen zařídit, aby záznamy o příjmech byly kdykoli v pracovní době přístupné zmocněncům pojišťovny. Tito zmocněnci jsou oprávněni nahlížeti v podnicích a závodech také do jiných záznamů a listin důležitých pro pojištění, činiti si z nich výpisy a na místě pracovním konati šetření potřebná pro provádění pojištění. Jsou dále oprávněni nahlížeti do úředních stavebních povolení u příslušných stavebních úřadů.

(2) Zmocněnci pojišťovny jsou povinni zachovávat mlčenlivost o všech poměrech v závodě, zejména o poměrech výrobních, obchodních a provozních, o počtu zaměstnanců a o pracovních podmínkách.

(3) K výkonu oprávnění uvedených v odstavci 1 je u vojenských podniků a podniků důležitých pro obranu státu třeba souhlasu vojenské správy.

§ 23

(1) Nevyhoví-li zaměstnavatel nebo jeho zástupce povinnosti vésti a uschovávat záznamy o příjmech nebo plní-li tuto povinnost nedostatečně tak, že příjem nemůže být spolehlivě zjištěn, nebo odepře-li předložit záznamy zmocněncům pojišťovny, je pojišťovna oprávněna vyměřiti z moci úřední pojistné podle dat jiných příspěvkových období nebo podle výsledku jiného šetření. Totéž platí obdobně, nevyhoví-li zaměstnavatel, osoba samostatně výdělečně činná nebo jejich zástupce povinností uloženým v § 22.

(2) Do rozhodnutí vydaného podle odstavce 1 může si zaměstnavatel nebo osoba samostatně výdělečně činná stěžovati jen, pokud může prokázati, že výpočet odporuje zákonu nebo že spočívá na zřejmě nesprávných skutkových předpokladech nebo že řízení bylo podstatně vadné.

§ 24

Odchyly v provádění pojištění

(1) Pro pojištění

- a) domácích dělníků (§ 3, odst. 2),
- b) osob zaměstnaných střídavě u různých zaměstnavatelů,
- c) osob zaměstnaných sezonními pracemi v zemědělství nebo lesnictví,

d) československých státních občanů, kteří jsou zaměstnání u zaměstnavatelů uvedených v § 11, písm. a),

e) osob zaměstnaných v plavebních podnicích,

je možno směrnicemi stanoviti výjimky z ustanovení tohoto zákona, usnadňující provádění pojištění těchto osob, zejména pokud jde o vznik a zánik pojištění, o jejich přihlašování a odhlašování, o určení výše dávek, jakož i o vedení záznamů o příjmech; směrnicemi může býti též stanovena zvláštní čekací doba pro získání nároků na peněžité dávky nemocenského pojištění. Tyto směrnice vydá Ústřední národní pojišťovna po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací a po schválení ministerstvem sociální péče, uděleném, pokud jde o případy uvedené v písm. c), v dohodě s ministerstvem zemědělství.

(2) Vládním nařízením může býti upraveno pojištění cizinců jinak, a to zejména tehdy, jestliže jejich domácí státy nenakládají při provádění sociálního pojištění s československými státními občany stejně jako s občany vlastními.

DRUHÁ ČÁST

Dávky z pojištění.

§ 25

Podle tohoto zákona se poskytují:

1. dávky nemocenského pojištění (§§ 26 až 59),
2. dávky důchodového pojištění (§§ 60 až 93),
3. všeobecná péče o pojištěnce a rodinné příslušníky (§§ 94 až 101).

PRVNÍ ODDÍL

Dávky nemocenského pojištění.

§ 26

(1) V nemocenském pojištění se poskytují dávky věcné (§§ 27 až 35) a dávky peněžité (§§ 36 až 49).

(2) Dávky věcné jsou:

1. ošetřování v nemoci a zvláštní léčebná péče:
 - a) mimoústavní ošetřování;
 - b) ústavní ošetřování;
 - c) zvláštní léčebná péče;
 - d) výpomoc v rodině;
2. pomoc v mateřství:
 - a) mimoústavní ošetřování;
 - b) ústavní ošetřování;
 - c) dětská výbava;
3. péče o chrup;
4. pomoc při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách;
5. pomoc proti neplodnosti.

(3) Dávky peněžité jsou:

1. nemocenské;
 2. peněžité dávky v mateřství;
 3. podpory při ústavním ošetřování;
 4. zvláštní výpomoc při sociálních chorobách;
 5. náhrada za výpomoc v rodině;
 6. pohřebné.
- Dávky věcné.

Ošetřování v nemoci a zvláštní léčebná péče.

§ 27

Mimoústavní ošetřování

(1) Pojištěnci a jeho rodinným příslušníkům (§ 54) náleží v případě nemoci bezplatně lékařské ošetřování, léky, potřebné léčení a terapeutické a orthopedické pomůcky. Ošetřování musí odpovídati současnému stavu a úrovni lékařské vědy a lékařských zařízení a musí být hodnotné a účelné.

(2) Ošetřování se poskytuje, dokud nemoc trvá, až do jednoho roku po skončení pojištění. Trvá-li nemoc déle, poskytuje se další ošetřování jen, pokud je nemocný pojištěnec práce neschopný nebo pokud se mu poskytuje péče o povolání podle §§ 100 a 101.

(3) Nárok na ošetřování počíná dnem, kdy nemoc byla hlášena pojišťovně nebo jejímu příslušnému lékaři.

§ 28

Ústavní ošetřování

(1) Pojištěnci a rodinní příslušníci mají, je-li toho třeba, na místo a v rozsahu ošetřování podle § 27 nárok na bezplatné léčení a ošetřování ve veřejné nemocnici, veřejné porodnici nebo jiném veřejném ústavu léčebném a ošetřovacím.

(2) Pojišťovna může poskytnouti pojištěncům a rodinným příslušníkům ústavní ošetřování podle odstavce 1 také v neveřejných léčebných a ošetřovacích ústavech a na universitních klinikách.

(3) Podmínky a bližší podrobnosti poskytování ústavního ošetřování určí léčebný řád (§ 59).

§ 29

Zvláštní léčebná péče

(1) Místo ošetřování podle §§ 27 a 28 se poskytuje, je-li toho podle zásad stanovených léčebným řádem třeba, ošetřování v sanatoriích, lázních, ozdravovnách a jiných léčebných ústavech, jejichž druhy určí léčebný řád.

(2) Pojišťovna může poskytnouti ošetřování v zařízeních uvedených v odstavci 1 také, aby odvrátila nebo oddálila hrozící neschopnost k výkonu práce nebo trvale chorobný stav snižující pracovní schopnost. Tutéž péči může poskytnouti také proto, aby odloučila nemocného od osob, které svou chorobou ohrožuje.

(3) Za účely uvedenými v odstavci 2 může pojišťovna poskytnouti též mimoústavní ošetřování v rozsahu § 27, odst. 1.

(4) Podmínky a způsob zvláštní léčebné péče určí léčebný řád.

§ 30

Podmínky pro odevzdání do ústavu

(1) K odevzdání do ústavu podle §§ 28 a 29 jest zpravidla zapotřebí svolení nemocného. Za osoby mladší 18 let dává svolení zákonný zástupce nebo v naléhavých případech přednosta domácnosti.

(2) Svolení není třeba,

- a) nežije-li nemocný ve společné domácnosti se členy rodiny,
- b) vyžaduje-li nemoc ošetřování a péče, které nemocnému nemohou býti poskytnuty v jeho bytě,
- c) vyžaduje-li toho druh nemoci, zejména jde-li o nemoc nakažlivou,
- d) jednal-li nemocný proti předpisům, vydaným o chování nemocných a dozoru nad nimi, nebo proti příkazům ošetřujícího lékaře,
- e) vyžaduje-li stav nebo jednání nemocného jeho stálého pozorování,
- f) vyžaduje-li rozpoznání choroby pozorování nebo vyšetření, jež může býti provedeno pouze v ústavě, zejména je-li nutné, aby byla posouzena pracovní neschopnost.

(3) Neuposlechne-li nemocný příkazu pojišťovny, odůvodněného ustanoveními tohoto zákona, aby se podrobil ústavnímu ošetřování, nebo přerušil-li bez svolení pojišťovny předčasně léčbu, může mu býti nadále odepřeno nemocenské nebo může mu býti sníženo na polovici, má-li rodinné příslušníky. Na tyto následky je třeba nemocného předem upozorniti. Podrobnosti určí léčebný řád.

§ 31

Výpomoc v rodině

Pojištěnce nebo rodinné příslušnici, která obstarává sama domácnost svou nebo pojištěncovu a pečuje alespoň o jedno dítě [§ 54, odst. 1, písm. c) až e)], může pojišťovna poskytnouti nebo vhodným způsobem zařídití výpomoc v rodině, je-li pro nemoc nebo mateřství v ústavním ošetřování nebo je-li z těchto důvodů upoutána z příkazu lékaře pojišťovny na lůžko. Výpomoc se neposkytuje, lze-li spravedlivě požadovati, aby si pojištěnka nebo pojištěnec opatřil náhradu, nebo byla-li před onemocnění nebo obvykle v domácnosti činná trvalá výpomocná síla. Výpomoc se poskytuje nejdříve od patnáctého dne po tom, kdy nastaly skutečnosti odůvodňující nárok, a to nejvýše po dobu 365 dnů. Bližší podmínky a podrobnosti určí léčebný řád.

§ 32

Pomoc v mateřství

(1) Pojištěnce nebo rodinné příslušnici náleží v mateřství bezplatně pomoc lékařská a pomoc porodní asistentky (mimoústavní ošetřování).

(2) Pojišťovna poskytuje rovněž ošetřování v porodnici nebo v podobném ústavu (ústavní ošetřování). Pro ústavní ošetřování při porodu platí obdobně ustanovení §§ 28 a 30.

(3) Pojišťovna poskytuje dětské vybavy; místo dětské vybavy může býti poskytnuta peněžitá náhrada, jejíž výši určí léčebný řád.

§ 33**Péče o chrup**

(1) Mimo léčení nemocí zubů (§§ 27 a 28) poskytuje pojišťovna pojištěnci a jeho rodinným příslušníkům bezplatně ošetření zubů a jejich umělou náhradu v jednoduchém, vyhovujícím provedení.

(2) Léčebný řád vymezí pojem jednoduchého provedení umělé náhrady chrupu a stanoví bližší podmínky a způsob, jakým se poskytuje umělá náhrada chrupu v jiném než jednoduchém provedení.

§ 34**Pomoc při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách**

Při zmrzačení, zohyždění a tělesných vadách, které mají nepříznivý vliv na výkon povolání, poskytuje pojišťovna pojištěnci a jeho rodinným příslušníkům potřebné pomocné prostředky, a je-li toho třeba, hradí též náklady potřebných a účelných výkonů a ošetření ve stejném rozsahu jako při ošetřování v nemoci. Podmínky a podrobnosti určí léčebný řád.

§ 35**Pomoc proti neplodnosti**

Pojištěnec nebo rodinný příslušník má při neplodnosti nárok na lékařské zjištění její příčiny a na potřebné léčení v rozsahu ustanovení §§ 27 až 29. Podmínky a podrobnosti určí léčebný řád. Dávky peněžité.

Nemocenské**§ 36**

(1) Zaměstnanci pojištěnému podle § 2, odst. 1, písm. a), který je pro nemoc neschopen práce, náleží nemocenské ode dne, kdy již nemá nárok na mzdu (služné, plat, služební požitky), nejpozději od čtyřicátého třetího dne pracovní neschopnosti. Nemocenské se poskytuje po dobu pracovní neschopnosti, nejdéle však po dobu 365 dnů (podpůrčí doba).

(2) Nemocenské činí:

při vyměřovacím základu Kčs									
Stupeň	denně		týždně		měsíčně		ročně		Nemocenské
	nad	do	nad	do	nad	do	nad	do	denně Kčs
1	-	20	-	120	-	500	-	6.000	15
2	20	30	120	180	500	750	6.000	9.000	20
3	30	40	180	240	750	1.000	9.000	12.000	25
4	40	50	240	300	1.000	1.250	12.000	15.000	30
5	50	60	300	360	1.250	1.500	15.000	18.000	35
6	60	70	360	420	1.500	1.750	18.000	21.000	40
7	70	80	420	480	1.750	2.000	21.000	24.000	45
8	80	90	480	540	2.000	2.250	24.000	27.000	50
9	90	100	540	600	2.250	2.500	27.000	30.000	55
10	100	120	600	720	2.500	3.000	30.000	36.000	61
11	120	140	720	840	3.000	3.500	36.000	42.000	68
12	140	160	840	960	3.500	4.000	42.000	48.000	75
13	160	180	960	1.080	4.000	4.500	48.000	54.000	82
14	180	200	1.080	1.200	4.500	5.000	54.000	60.000	89
15	200	220	1.200	1.320	5.000	5.500	60.000	66.000	96
16	220	240	1.320	1.440	5.500	6.000	66.000	72.000	103
17	240	260	1.440	1.560	6.000	6.500	72.000	78.000	110
18	260	280	1.560	1.680	6.500	7.000	78.000	84.000	117
19	280	300	1.680	1.800	7.000	7.500	84.000	90.000	124
20	300	320	1.800	1.920	7.500	8.000	90.000	96.000	131
21	320	340	1.920	2.040	8.000	8.500	96.000	102.000	138
22	340	360	2.040	2.160	8.500	9.000	102.000	108.000	145
23	360	380	2.160	2.280	9.000	9.500	108.000	114.000	152
24	380	400	2.280	2.400	9.500	10.000	114.000	120.000	159

(3) U zaměstnanců je pro stanovení výše nemocenského rozhodující vyměřovací základ odpovídající průměru příjmů (§ 20, odst. 1), jichž dosáhli při výplatách týdních, čtrnáctidenních nebo dvacetiosmidenních v posledních dvanácti týdnech nebo při výplatách měsíčních v posledních třech měsících, počítáno zpět ode dne onemocnění. Nepřihlíží se však k výplatním obdobím, v nichž zaměstnanec neměl vůbec příjem nebo měl zmenšený příjem proto, že nedosáhl takového počtu pracovních dnů jako ostatní zaměstnanci téhož závodu. U zaměstnanců, kteří v rozhodném období ukončili učňovský (volontérský) poměr, zjistí se rozhodný příjem pouze z těch výplatních období, v nich po celou dobu pracovali již jako plně placení zaměstnanci. Nelze-li průměr příjmů zaměstnance v rozhodném období zjistiti, stanoví se vyměřovací základ zaměstnance podle příjmu stejně starého zaměstnance přibližně stejného druhu zaměstnání a se stejnou základní mzdou. Jednorázové odměny, které se považují za příjem (§ 20), se započítávají poměrnou částkou připadající na týden (měsíc). Ke změnám výdělku nastalým po vzniku pracovní neschopnosti se přihlíží vždy, jde-li o zvýšení služebních požitků předem právně zaručené nebo dosáhne-li zaměstnanec po přestupu k jinému zaměstnavateli vyššího výdělku.

(4) Má-li zaměstnanec v době nemoci nárok na mzdu (plat), která mu však není vyplácena, poskytne mu pojišťovna nemocenské již ode dne, kdy mzda (plat) mu není placena. Pojišťovna je povinna zaměstnavatele o tom předem vyrozumět. Podpůrčí doba 365 dnů však tím nesmí být překročena. Zaměstnavatel je povinen nahradit pojišťovně, co v takovém případě zaměstnanci vyplatila. O této náhradě rozhoduje pojišťovna výměrem. Náhrada se vymáhá stejně jako pojistné. Až do její výše zaniká nárok zaměstnancův na mzdu (plat) vůči zaměstnavateli.

(5) Nárok na nemocenské nemají veřejní zaměstnanci (§ 7), kteří mají v případě nemoci nárok na služební plat (příjem) aspoň po dobu jednoho roku.

(6) Pojištěnci uvedení v § 2, odst. 2, písm. b) a c) nemají nárok na nemocenské.

§ 37

(1) Osobě samostatně výdělečně činné (§ 4), která je pro nemoc neschopna práce, náleží nemocenské od čtyřicátého třetího dne neschopnosti po dobu jejího trvání. V prvních 42 dnech pracovní neschopnosti náleží nemocenské jen, pokud je provoz podniku zastaven. Podpůrčí doba trvá nejdéle 365 dnů.

(2) Spolupracujícím členu rodiny (§ 5), který je pro nemoc neschopen práce, náleží nemocenské od čtyřicátého třetího dne neschopnosti po dobu jejího trvání, nejdéle po dobu 365 dnů.

(3) Nemocenské osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících členů rodiny se vyměří ve výši určené v § 36, odst. 2 podle vyměřovacího základu stanoveného v § 20.

§ 38

Doba, po kterou pojištěnci uvedení v § 2, odst. 1 nevykonávají činnost, zakládající povinné pojištění, pro izolaci nařízenou podle zákonných předpisů o potírání nakažlivých chorob, klade se pro nárok na nemocenské na roveň době neschopnosti k práci pro nemoc podle § 36, odst. 1 a § 37, odst. 1 a 2.

§ 39

(1) Po dobu ústavního ošetřování není nároku na nemocenské.

(2) Doba nemoci, po kterou se poskytuje pouze mimoústavní ošetřování v nemoci, se nezapočítává do podpůrčí doby.

(3) Doba ústavního ošetřování se započítává do podpůrčí doby.

§ 40

Pojištěnci, který se stane pro nemoc znovu práce neschopným, započítávají se do podpůrčí doby 365 dnů předcházející období, v nichž nu bylo poskytováno nemocenské (ústavní ošetřování) pouze, pokud spadají do doby jednoho roku před vznikem nové neschopnosti k práci. Toto započtení je však vyloučeno, vykonával-li pojištěnec po dni, za který mu naposledy náleželo nemocenské, činnost zakládající povinné pojištění aspoň po dobu, rovnající se součtu všech dnů, za které mu bylo v době jednoho roku před touto novou neschopností k práci poskytováno nemocenské (ústavní ošetřování). Rovněž se nezapočítává doba, za kterou bylo pojištěnci poskytováno nemocenské (ústavní ošetřování) pro nemoc způsobenou pracovním úrazem.

§ 41

Vznikne-li pojištěnci nárok na invalidní důchod (§ 63) v době, kdy byl pro nemoc neschopen práce, trvá nárok na nemocenské až do uplynutí celkové podpůrní doby stanovené podle předchozích ustanovení.

§ 42

Nemocenské se vyplácí nejdříve ode dne, kdy bylo pojišťovně předloženo potvrzení o pracovní neschopnosti způsobem předepsaným v léčebném řádu. Počala-li pracovní neschopnost podle tohoto průkazu dříve, než byla nemoc hlášena pojišťovně nebo příslušnému lékaři, a prokáže-li se, že včasné hlášení nebo předložení průkazu bylo znemožněno, vyplátí se nemocenské nejdéle za dobu čtrnácti dnů před předložením průkazu.

§ 43

Trvá-li neschopnost k práci déle než 91 dnů, zvyšuje se nemocenské vyměřené podle § 36, odst. 2 po dobu další neschopnosti k práci o 10 %. Trvá-li neschopnost k práci déle než 182 dnů, zvyšuje se nemocenské po dobu další neschopnosti k práci o 15 % původního nemocenského.

§ 44**Peněžité dávky v mateřství**

(1) Porodí-li pojištěnka nebo rodinná příslušnice, náleží jí na každé dítě porodné ve výši 2.500 Kčs.

(2) Pojištěnka, patřící k některé ze skupin uvedených v § 2, odst. 1, písm. a) až c) a v § 2, odst. 2, písm. a), která byla v posledních dvou letech před porodem pojištěna alespoň 270 dní, obdrží peněžitou pomoc v mateřství ve výši nemocenského za 18 týdnů, v nichž došlo k porodu, pokud v nich nevykonávala práce zakládající povinné pojištění a neměla nárok na nemocenské. Tato pomoc se neposkytuje za dny, za něž má pojištěnka nárok na mzdu (služné, plat, služební požitky). Ustanovení § 36, odst. 4 platí obdobně.

(3) Dávka podle odstavce 1 se poskytuje manželce nebo družce pojištěncově i tenkrát, když pojištěnec zemřel v době 300 dnů, počítáno zpět od porodu.

Podpory při ústavním ošetřování**§ 45**

(1) V době, ve které je zaměstnanec ošetřován ve veřejné nemocnici, veřejné porodnici nebo v jiném ústavu, o němž tak stanoví léčebný řád, náleží rodinným příslušníkům podpora ve výši jeho nároku na nemocenské (§ 36, odst. 1 až 4 a § 43).

(2) Nemá-li ošetřovaný zaměstnanec rodinných příslušníků, náleží mu podpora ve výši poloviny nemocenského, nejvýše však 20 Kčs denně. Tato horní mez může být léčebným řádem zvýšena až na 30 Kčs denně.

(3) Podpora podle odstavců 1 a 2 se poskytuje ode dne a po dobu, po kterou by ošetřovanému náleželo nemocenské. Podpora se nevypláčí za dobu, za kterou je ošetřované poskytována peněžitá pomoc v mateřství.

§ 46

(1) V době, po kterou je zaměstnanec ošetřován v lázních nebo jiném léčebném ústavu, než který je uveden v § 45, může pojišťovna, je-li toho třeba se zřetelem k sociálním a hospodářským poměrům rodiny, poskytnouti rodinným příslušníkům podporu až do výše jeho nároku na nemocenského.

(2) Je-li pojištěnec uvedený v § 2, odst. 1, písm. b) nebo c) ošetřován v léčebném ústavu (§ 28, odst. 1 a 2) nebo v lázních, může pojišťovna poskytnouti jeho rodinným příslušníkům peněžitý příspěvek v případech hodných zvláštního zřetele a s ohledem na sociální a hospodářské poměry rodiny.

(3) Bližší podmínky a výši podpory a příspěvku stanoví léčebný řád.

§ 47

Zvláštní výpomoc při sociálních chorobách

Léčebným řádem může býti stanoveno, že se osobám postiženým některou sociální chorobou poskytuje zvláštní peněžitá výpomoc ve výši a za podmínek v něm stanovených.

§ 48

Náhrada za výpomoc v rodině

(1) Místo výpomoci v rodině podle § 31 může pojišťovna poskytnouti peněžitou náhradu v částce 30 Kčs denně.

(2) Peněžitá náhrada se zvyšuje za třetí a každé další dítě (§ 54) do dokonaného 14. roku věku o částku 10 Kčs denně. Peněžitá náhrada se zvýšením nesmí však býti vyšší, než by bylo nemocenského (§§ 36 a 43) pojištěné osoby.

(3) Bližší určí léčebný řád.

§ 49

Pohřebné

(1) Zemřel-li pojištěnec v době, kdy měl nárok na dávky nemocenského pojištění, nebo před uplynutím šesti měsíců ode dne, kdy mu byla právoplatně zastavena výplata nemocenského, náleží jeho pozůstalým, kteří vypravili pohřeb, pohřebné 5.000 Kčs. Pozůstalými jsou manžel (druh), manželka (družka), děti, rodiče, děd a bába, sourozenci, tchán, tchýně, zeť a snacha zemřelého.

(2) Nevypravila-li pohřeb některá z osob oprávněných podle předchozího odstavce, má nárok na pohřebné osoba fyzická nebo právnická, která obstarala pohřeb na svůj náklad, aniž byla k tomu povinná podle smlouvy nebo podle zákona. Pohřebné se vyplácí v tom případě jen do výše skutečných výloh za vypravení pohřbu, nejvýše však v částce 2.500 Kčs. Na případný rozdíl mají nárok pozůstalí v pořadí uvedeném v odstavci 1, jestliže žili s pojištěncem v době jeho úmrtí ve společné domácnosti.

(3) Vypravil-li pojištěnec pohřeb rodinnému příslušníku, náleží mu pohřebné, a to byl-li zemřelý mladší dvou let, v částce 500 Kčs, byl-li mladší čtrnácti let, v částce 1.000 Kčs, jinak v částce 1.300 Kčs, šlo-li o zemřelou manželku nebo družku, ve výši 1.500 Kčs.

§ 50

Vláda může nařízením stanovit odchýlně od předchozích ustanovení výši peněžitých dávek nemocenského pojištění, jakož i stupně a hranice vyměřovacího základu (§ 36, odst. 2) rozhodného pro jejich výměru.

§ 51

Ministr sociální péče může na návrh Ústřední národní pojišťovny a po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací stanovit vyhláškou v Úředním listě, že pojištěncům nebo rodinným příslušníkům se poskytují mimo dávky nemocenského pojištění podle předchozích ustanovení jiné dávky sledující účel nemocenského pojištění. Podmínkou zavedení nové dávky jest, aby bezpečnostní fond dosáhl stanovené výše (§ 203) a hospodářské výsledky se zřetelem k hospodářskému plánu (§ 200) dovolovaly zavedení nových dávek.

Společná ustanovení o dávkách nemocenského pojištění.

§ 52

Ochranná lhůta

(1) Nárok na dávky nemocenského pojištění náleží, jestliže skutečnost podmiňující nápad dávky nastala v době pojištění nebo v ochranné lhůtě.

(2) Ochranná lhůta u zaměstnanců jest doba po zániku pojištění rovnající se době, po kterou byl pojištěnec naposledy nepřetržitě povinně pojištěn; ochranná lhůta činí však nejvýše šest týdnů od výstupu ze zaměstnání.

(3) Ustanovení odstavce 2 platí obdobně též o osobách samostatně výdělečně činných a spolupracujících členech rodiny, kteří přestali natrvalo vykonávat činnost zakládající povinné pojištění.

(4) Ustanovení odstavce 2 platí obdobně o důchodcích (§ 8); u nich končí ochranná lhůta vždy uplynutím šesti týdnů ode dne zániku pojištění.

(5) Počne-li osoba v ochranné lhůtě vykonávat činnost zakládající povinné pojištění, staví se běh ochranné lhůty po dobu výkonu této činnosti. Běh ochranné lhůty se staví obdobně po dobu výkonu vojenské služby (cvičení). Ochranná lhůta získaná novým pojištěním se připočítává k nevyčerpanému zbytku dřívější ochranné lhůty až do nejvyšší výměry šesti týdnů.

(6) U pojištěnky (§ 3), která pro těhotenství vystoupila ze zaměstnání nebo přestala z téhož důvodu natrvalo vykonávat činnost zakládající povinné pojištění podle § 2, odst. 1, písm. b) a c), činí ochranná lhůta vždy šest měsíců.

(7) Po dobu, po kterou je pojištěnec oprávněn požadovat dávky nemocenského pojištění, trvá nárok na dávky též pro rodinné příslušníky.

§ 53

Dávky osob vykonávajících několik činností

(1) Vykonával-li pojištěnec zároveň několik činností zakládajících povinné pojištění, přiznají se dávky jen jednou. Peněžitě dávky se vyměří podle součtu všech vyměřovacích základů. Při tom zůstávají nedotčena ustanovení o vzniku a podmínkách nároku z jednotlivých činností; k sečítání vyměřovacích základů dojde teprve, až se splní podmínky pro vznik nároku i z další činnosti.

(2) Pojištěnci, který vykonával několik činností zakládajících pojištění a přestal vykonávat některou z nich, zůstává zachována ochranná lhůta a nároky plynoucí z této činnosti, i když je pro jinou činnost dále pojištěn

§ 54

Rodinní příslušníci

(1) Za rodinné příslušníky podle tohoto zákona se pokládají, žijí-li ve společné domácnosti s pojištěncem a nejsou-li sami pojištěni podle tohoto zákona:

- a) manželka (manžel)
- b) družka (druh), pokud žila s pojištěncem ve společné domácnosti alespoň šest měsíců před nápadem dávky,
- c) děti manželské i nemanželské, pastorki a osvojenci do dokonání 16. roku,
- d) děti ve věku od 16. do 25. roku, připravují-li se soustavně na budoucí životní povolání studiem nebo jiným školením (výcvikem),
- e) děti bez věkového omezení, pokud si pro tělesnou nebo duševní vadu vlastní práci nemohou opatřit výživu nebo pokud je na ně vypláceno výchovné (§ 68).

(2) Za rodinné příslušníky se dále pokládají, nejsou-li sami pojištěni podle tohoto zákona, žijí-li ve společné domácnosti s pojištěncem a jsou-li na něho výživou převážně odkázáni:

- a) rodiče, prarodiče, tchán, tchýně,
- b) schovanci, sourozenci a vnuci za podmínek uvedených v odstavci 1, písm. c) až e), pokud žili s pojištěncem ve společné domácnosti alespoň šest měsíců před nápadem dávky,
- c) sestra nebo dcera pojištěncova, vede-li pojištěnci domácnost a žila-li s ním ve společné domácnosti alespoň šest měsíců před nápadem dávky,
- d) rozvedená manželka (manžel), má-li manžel vůči ní výživovou povinnost.

(3) Podmínka společné domácnosti se pokládá za splněnou i tehdy, žijí-li manželka (manžel) nebo děti odděleně z důvodů výchovy dětí, bytové tísně, z důvodů zdravotních, hospodářských, vzdělávacích nebo podobných závažných důvodů.

(4) Podmínka společné domácnosti nemusí být splněna u rodičů, prarodičů, tchána, tchýně a u rozvedené manželky (manžela).

Lékařská služba

§ 55

(1) Pojištěnci mají nárok na lékařské ošetřování lékařem svobodně zvoleným ze smluvních (§ 197) lékařů pojišťovny (organisovaná svobodná volba lékaře).

(2) Pojmu svobodné volby lékaře se nepřičí, omezí-li ji pojišťovna léčebným řádem na volbu mezi lékaři provozujícími praxi v určitém obvodu nebo váže-li změnu lékaře pojištěncem během jedné nemoci nebo časového období na svůj souhlas. Při tom však musí být zajištěna pojištěnci možnost vyhledat lékařskou pomoc u nepříslušného smluvního lékaře ve zvláštních případech stanovených v léčebném řádu.

(3) Pojištěnci, kteří se nepodrobí ustanovením odstavců 1 a 2 nebo ustanovením léčebného řádu je provádějícím, jsou povinni zaplatit ze svého zvýšené náklady spojené s jejich léčením.

(4) Není-li možno lékařskou pomoc zajistiti organisovanou svobodnou volbou podle odstavců 1 a 2 pro nedostatek osobních nebo věcných předpokladů, může pojišťovna, pokud překážky trvají, organisovati poskytování lékařské pomoci jako přechodné opatření jinak.

(5) Pojišťovna nehradí náklady vzniklé léčením pojištěnce na soukromý účet nebo u nepříslušného smluvního lékaře, leč by šlo o případ první pomoci nebo o zvláštní případy stanovené léčebným řádem podle odstavce 2 a pojištěnec požádal pojišťovnu o náhradu těchto nákladů. V tomto případě náleží pojištěnci náhrada do výše částky, kterou by pojišťovna sama zaplatila smluvnímu lékaři.

(6) Ustanovení předchozích odstavců platí i pro ošetřování rodinných příslušníků.

§ 56

Na určitý způsob léčení nebo ústavního ošetřování požadovaný pojištěncem nebo rodinným příslušníkem není právního nároku. Tím není dotčeno ustanovení § 27, odst. 1.

§ 57

(1) Pojišťovna hradí nutné náklady za dopravu hromadným dopravním prostředkem v nejnižší třídě do nejbližší vhodné nemocnice nebo do léčebného a ošetrovacího ústavu, porodnice nebo ústavu pro choromyslné a zpět. Náklad na dopravu jiným než hromadným dopravním prostředkem hradí pojišťovna jen v případě, když tato doprava byla nutná.

(2) Vhodnou nemocnicí je nemocnice nejbližší působišti nebo pobytu nemocného, po případě místu onemocnění, která je tak vybavena, že může poskytnouti ošetření odpovídající ustanovení § 27, odst. 1, věty druhé.

(3) Léčebný řád stanoví, za jakých podmínek a v jaké výši může pojišťovna uhraditi mimo případy uvedené v odstavcích 1 a 2 náklady dopravy do léčebných ústavů a lázní.

(4) Pojišťovna hradí za podmínek stanovených léčebným řádem nutné náklady dopravy nemocných k lékaři k ošetření nařízenému lékařem a k vyšetření, včetně periodických prohlídek.

§ 58

(1) Pojišťovna je oprávněna kontrolovati nemocné svými důvěrnými lékaři a dohlížeti na ně jinými svými zmocněnci, a to i návštěvami v bytě.

(2) Vzepře-li se nemocný doзору podle odstavce 1 nebo neřídí-li se ustanoveními léčebného řádu, může mu býti peněžitá dávka zcela nebo zčásti odepřena. Na tyto následky je nutno nemocného předem upozorniti.

(3) Bylo-li odepřeno nemocenské podle odstavce 2, náleží rodinným příslušníkům pojištěncovým podpora nejméně ve výši jeho poloviny.

§ 59

Léčebný řád

(1) Ústřední národní pojišťovna vydá léčebný řád po slyšení jednotné odborové organisace, vrcholných zájmových organisací a po schválení ministerstvy sociální péče a zdravotnictví.

(2) Léčebný řád upravuje způsob poskytování dávek a povinnosti pojištěnců, zaměstnavatelů, lékařů a ostatních činitelů zdravotní služby v dávkovém řízení.

(3) Léčebný řád upravuje blíže zejména:

- a) způsob a podmínky, za kterých se poskytují věcné dávky, jakož i podmínky pro náhradu cestovních výloh,
- b) za jakých předpokladů a v jakém rozsahu se poskytuje ošetřování odbornými lékaři,
- c) způsob, jakým se hlásí neschopnost k práci a jakým se uplatňuje nárok na dávky,
- d) povinnosti pojištěnce, lékaře a zaměstnavatele hlásiti onemocnění a úraz, jakož i počátek a konec pracovní neschopnosti,
- e) rozsah povinnosti pojišťovny hraditi náklady desinfekce při nakažlivých chorobách,
- f) podmínky, za kterých se poskytuje umělá náhrada chrupu v jiném než jednoduchém provedení,
- g) účast pojišťovny při provádění preventivní péče,
- h) podmínky, způsob a rozsah provádění péče o povolání osob se sníženou pracovní schopností,
- ch) podmínky a výši náhrady, kterou pojišťovna poskytne onemocnělému mimo území Československé republiky za nutné náklady, jež pojištěnec za ošetřování v nemoci zaplatil ze svého.

DRUHÝ ODDÍL

Dávky důchodového pojištění.

§ 60

(1) V důchodovém pojištění se poskytují tyto dávky:

- a) starobní důchod,
- b) invalidní důchod,
- c) důchod manželky,
- d) vdovský důchod,
- e) důchod družky,
- f) sirotčí důchod,
- g) výbavné,
- h) odškodnění za pracovní úrazy,
- ch) sociální důchod.

(2) Dále se poskytují tato zvýšení důchodů:

- a) výchovné,
- b) zvýšení pro bezmocnost.

§ 61

Základní podmínka nároků

(1) Pro vznik nároku na dávky uvedené v § 60, odst. 1, písm. a) až g) je třeba, aby pojištěnec byl v posledních pěti letech přede dnem nápadu dávky (§ 90, odst. 1) nebo před svou smrtí pojištěn alespoň čtyři roky.

(2) Získal-li pojištěnec v pojištění alespoň jeden rok, kladou se na roveň dobám pojištění vyžadovaným v odstavci 1 tyto náhradní doby, pokud spadají do období pěti let uvedeného v odstavci 1:

- a) doba studia na středních, odborných nebo vysokých školách po dokončení 15. roku věku, nejdéle do 25. roku věku, dále doba pozdějšího normálního studia na školách odborných. Zdrží-li se studium výkonem branné povinnosti, prodlužuje se tato doba o dobu jejího výkonu,
- b) doba vojenské služby v československé nebo spojenecké armádě konané z jakéhokoliv důvodu, jakož i doba služby v branné moci (§ 3 branného zákona republiky Československé ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. a §§ 66 a 67 zákona ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb., o obraně státu), pokud je jí pojištěnec odňat svému povolání,
- c) doba nezaviněné nezaměstnanosti, jsou-li u pojištěnce splněny podmínky předpisů o řízení práce a o včleňování do ní,
- d) doba pracovní neschopnosti, v níž měl pojištěnec nárok na dávky nemocenského pojištění,
- e) doba, po kterou byly vypláceny opakující se peněžité dávky národního pojištění,
- f) doba manželského soužití pojištěnky, které později zaniklo smrtí, rozlukou nebo rozvodem, nebo doba, po kterou pojištěnka pečovala alespoň o dvě děti ve stáří do osmi let věku, jestliže tyto doby předcházely její povinné pojištění, které trvalo alespoň jeden rok.

(3) Kryjí-li se pojištěné doby a náhradní doby, lze je počítati jen jednou.

(4) Trvalo-li pojištění alespoň 10 let, pokládá se podmínka odstavce 1 vždy za splněnou, je-li doba od prvního vstupu do pojištění do dne nápadu dávky nebo smrti pojištěncovy vyplněna ze čtyř pětín pojištěním, s tím omezením, že doba od zániku pojištění do dne nápadu dávky nebo smrti pojištěncovy nesmí býti delší pěti let.

(5) Vláda určí nařízením, jakým způsobem se splňují podmínky odstavce 1 u zaměstnanců sezonních a u osob zaměstnaných střídavě u různých zaměstnavatelů,

(6) Nastane-li invalidita nebo smrt pojištěncova, jehož pojištění trvalo alespoň jeden rok, do dokonání 21. roku jeho věku, považuje se podmínka odstavce 1 za splněnou.

(7) Nastane-li invalidita nebo smrt pracovním úrazem (nemocí z povolání), považuje se podmínka odstavce 1 vždy za splněnou.

(8) Nastane-li invalidita nebo smrt pojištěnky při těhotenství, porodu nebo šestinedělí a trvalo-li pojištění alespoň jeden rok, považuje se podmínka ustanovení odstavce 1 za splněnou. Toto ustanovení neplatí, nastala-li invalidita nebo smrt svévolným přerušením těhotenství.

§ 62

Starobní důchod

(1) Nárok na starobní důchod má pojištěnec, který dosáhl věku alespoň 65 let, nepožívá invalidního důchodu (§ 63) a nevydělává více než polovinu průměrného ročního výdělku podle § 71, odst. 5.

(2) Nárok na starobní důchod má dále pojištěnec, který dosáhl věku alespoň 60 let, nepožívá invalidního důchodu a nevydělává více než polovinu průměrného ročního výdělku podle § 71, odst. 5, byl-li pojištěn alespoň dvacet let podle § 2, odst. 1; doba dobrovolného pokračování v pojištění podle § 148 se do těchto dvaceti let započítává nejvýše ve výměře pěti let.

§ 63

Invalidní důchod

(1) Nárok na invalidní důchod má pojištěnec, u něhož již před nápadem starobního důchodu nastala ztráta nebo podstatný pokles výdělku jako následek nepříznivého zdravotního stavu

(nemoci nebo poklesu tělesných či duševních schopností), je-li tento stav trvalý. Za trvalý se pokládá zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy pravděpodobně potrvá déle než rok.

(2) Ztrátou výdělku jest, je-li pojištěnec nucen zanechatí výdělečné činnosti a nemůže-li vykonávati ani jinou výdělečnou činnost, přiměřenou jeho dosavadnímu povolání.

(3) Podstatným poklesem výdělku jest, nevydělá-li pojištěnec ve svém povolání nebo v jiném zaměstnání a nemůže-li ve svém dosavadním zaměstnání ani v jiném zaměstnání, přiměřeném jeho dosavadnímu povolání, vydělati více než polovinu svého průměrného ročního výdělku podle § 71, odst. 5.

(4) Nárok na invalidní důchod podle odstavce 1 má také pojištěnec, který opustil svou výdělečnou činnost z jiného důvodu, než pro nepříznivý zdravotní stav, nastal-li takový zdravotní stav do dvou let po opuštění výdělečné činnosti.

(5) Je-li pojištěnec následkem nepříznivého zdravotního stavu trvale neschopen jakékoliv výdělečné činnosti, pokládají se podmínky odstavců 1 až 3 vždy za splněné.

§ 64

Důchod manželky

(1) Manželka pojištěncova (důchodcova), jejíž manželství trvalo alespoň jeden rok a která pro svůj nepříznivý zdravotní stav (nemoc nebo pokles tělesných či duševních schopností), nastalý za manželského soužití, nevykonává a ani trvale vykonávati nemůže obvyklé práce spojené s vedením domácnosti a není výdělečně činná, má nárok na důchod manželky.

(2) Nárok na důchod podle odstavce 1 má též manželka pojištěncova (důchodcova), jejíž manželství trvalo alespoň jeden rok a která za trvání manželského soužití dosáhla 65 let věku a není výdělečně činná.

(3) Nárok na důchod podle odstavců 1 a 2 nezaniká skončením manželského soužití.

(4) Za podmínek uvedených v odstavcích 1 až 3 má nárok na tento důchod také družka pojištěncova (důchodcova), jsou-li u ní splněny obdobně podmínky § 66.

(5) Nárok na tento důchod nenáleží, požívá-li manželka (družka) důchodu podle §§ 62 a 63 nebo § 65.

§ 65

Vdovský důchod

(1) Nárok na vdovský důchod má vdova po pojištěnci (důchodci) po dobu jednoho roku po jeho smrti, trvalo-li její manželství s ním alespoň jeden rok; uzavřela-li však manželství po 60. roce věku pojištěnce (důchodce), jestliže manželství trvalo alespoň dva roky. Podmínka manželského soužití podle předchozích vět se pokládá vždy za splněnou, narodilo-li se z manželství dítě nebo nastala-li smrt pojištěncova (důchodcova) následkem úrazu.

(2) Nárok na vdovský důchod i po zániku nároku na důchod podle odstavce 1 má vdova:

- a) jejíž manželství s pojištěncem trvalo aspoň patnáct let,
- b) která je invalidní,
- c) která dosáhla 45 let věku,
- d) která pečuje alespoň o jedno dítě pojištěncovo, na něž je nárok na výchovné.

(3) Splní-li se některá z podmínek uvedených v odstavci 2, písm. b) až d) po smrti pojištěncově (důchodcově), vzniká nárok na vdovský důchod ode dne jejího splnění.

(4) Nárok na důchod podle odstavce 2, písm. b) a d) zaniká odpadnutím podmínek tam uvedených. Požívala-li však vdova tohoto důchodu po dobu aspoň pěti let, trvá nárok na důchod i po dopadnutí těchto podmínek.

(5) Invalidní je vdova, která je pro svůj nepříznivý zdravotní stav trvale (§ 63, odst. 1) nezpůsobilá vykonávat zaměstnání přiměřené jejím silám, schopnostem a životnímu postavení.

(6) Nárok na vdovský důchod má, jsou-li u ní splněny podmínky předchozích odstavců, též žena, jejíž manželství s pojištěncem (důchodcem) bylo rozvedeno nebo rozloučeno, jestliže se znovu neprovdala a pojištěnec (důchodce) měl vůči ní vyživovací povinnost.

(7) Jestliže vdova, která opětovně ovdověla, nemá po svém posledním manželu nárok na vdovský důchod nebo má nárok na vdovský důchod nižší, než jaký by plynul z pojištění dřívějšího manžela, náleží jí ode dne nového ovdovění vdovský důchod, který zanikl provdáním (§ 91, odst. 4).

§ 66

Důchod družky

Družce zemřelého pojištěnce (důchodce), která

- a) žila s pojištěncem (důchodcem) aspoň deset let do dne smrti ve společné domácnosti a byla výživou na něho převážně odkázána, nebo
 - b) žila s pojištěncem (důchodcem) aspoň tři roky do dne jeho smrti ve společné domácnosti a je matkou jeho dítěte, které by mělo po něm nárok na sirotčí důchod (§ 67),
- náleží důchod družky, jsou-li u ní splněny též obdobně podmínky stanovené v § 65 a nemá-li nárok na důchod vdovský.

§ 67

Sirotčí důchod

(1) Nárok na sirotčí důchod má oboustranně osiřelé dítě pojištěncovo (důchodcovo). Nárok na sirotčí důchod má dále jednostranně osiřelé dítě pojištěncovo (důchodcovo), nepečuje-li o ně pozůstalá vdova (družka) nebo je-li nemanželským dítětem pojištěnky (důchodkyně), nebo bylo-li převážně odkázáno na výdělek nebo důchod zemřelé manželské matky.

(2) Po nemanželském otci je nárok na sirotčí důchod, bylo-li otcovství soudně zjištěno nebo mimosoudně pojištěncem (důchodcem) uznáno.

(3) Zanechal-li pojištěnec (důchodce) osiřelé vnuky nebo osiřelé pastorky, mají tyto děti nárok na sirotčí důchod, byly-li výživou převážně odkázány na zemřelého.

(4) Osirelí osvojenci mají nárok na sirotčí důchod, byla-li smlouva o osvojení uzavřena alespoň půl roku před osvojitelovou smrtí nebo před nápadem důchodu.

(5) Nárok na sirotčí důchod mají osirelí schovanci po pěstounovi, poskytoval-li jim pěstoun bezplatně výživu alespoň půl roku před svou smrtí nebo před nápadem důchodu a byli-li výživou převážně na něho odkázáni.

(6) Po několika pojištěncích (důchodcích) náleží témuž dítěti jen jediný sirotčí důchod, a to nejvyšší.

(7) Nárok na sirotčí důchod náleží do 16. roku věku dítěte. Po dosažení tohoto věku lze vypláceti sirotčí důchod nejdéle do 25. roku věku:

- a) nemůže-li si dítě pro nemoc nebo tělesnou či duševní vadu vlastní prací opatřit výživu, nebo
- b) připravuje-li se dítě soustavně na budoucí životní povolání studiem nebo jiným školením (výcvikem). Nemůže-li dítě skončit školení nebo výcvik do 25. roku věku pro výkon branné povinnosti, prodlužuje se doba, po kterou lze vyplácet sirotčí důchod, o dobu, po kterou se tato povinnost koná.

§ 68

Výchovné

(1) Důchody uvedené v § 60 se zvyšují o výchovné na každé dítě (§ 67, odst. 2 až 5), o které důchodce pečuje. Na dítě, které má nárok na důchod sirotčí podle § 67, nárok na výchovné nepřísluší.

(2) Výchovné náleží ve výši rodinných přídatků podle zákona ze dne 13. prosince 1945, č. 154 Sb., o rodinných přídatcích některých osob pojištěných pro případ nemoci, ve znění zákonů jej měnících a doplňujících. Výchovné k vdovskému důchodu činí však nejméně 300 Kčs měsíčně na každé dítě.

(3) Mělo-li by nárok na výchovné na totéž dítě několik osob, náleží výchovné jen té z nich, která má dítě v přímém zaopatření.

(4) Po dokončení 16. roku věku dítěte lze výchovné vyplácet za stejných podmínek jako důchod sirotčí (§ 67, odst. 7).

§ 69

Zvýšení pro bezmocnost

Důchody mohou být zvýšeny až o polovinu, je-li důchodce trvale tak bezmocný, že potřebuje ošetření a obsluhy jinou osobou. Důchod sirotčí lze zvýšit pro bezmocnost až od sedmého roku věku. Stejně lze zvýšit pro bezmocnost dítěte výchovné (§ 68).

§ 70

Výbavné

(1) Nárok na výbavné má pojištěnec (důchodce), který uzavře sňatek.

(2) Při opětném sňatku náleží výbavné jen, byl-li nový sňatek uzavřen po uplynutí alespoň tří let po předcházejícím sňatku.

(3) Výbavné činí 5.000 Kčs a náleží tomu z manželů, u něhož jsou splněny podmínky nároku. Jsou-li splněny u obou, náleží výbavné manželce.

Výše důchodů

§ 71

(1) Starobní (invalidní) důchod se skládá z částky základní a z částek zvyšovacích.

(2) Základní částka činí ročně 8.400 Kčs a 20 % průměrného ročního výdělku podle odstavce 5.

(3) Zvyšovací částky za prvních dvacet let pojištění činí 0.4 % průměrného ročního výdělku za každý rok. Zvyšovací částky za každý další rok pojištění činí 0.8 % průměrného ročního výdělku. Za doby pojištění po 60. roce věku činí roční zvyšovací částky 2 % průměrného ročního výdělku. Dobám pojištění se kladou na roveň doby náhradní uvedené v § 61, odst. 2, písm. a) až d).

Ustanovení § 61, odst. 3 platí obdobně. Úhrn zvyšovacích částek činí nejméně 8 % průměrného ročního výdělku.

(4) Při zjišťování doby rozhodné pro výměru zvyšovacích částek se úhrnná doba vyjádří v letech tak, že 35 dnů činí jeden rok a zbytek se počítá za celý rok. Pro zaměstnance sezonní stanoví na návrh Ústřední národní pojišťovny po slyšení jednotné odborové organizace ministr sociální péče jiný způsob zjištění doby pojištění a náhradních dob pro výměru zvyšovacích částek.

(5) Průměrným ročním výdělkem se rozumí roční průměr vyměřovacích základů (§ 20) za posledních pět kalendářních let před nápadem dávky, po případě za menší počet let, netrvalo-li pojištění tak dlouho. Kalendářní rok prvního vstupu do pojištění a kalendářní roky před rokem 1946 se nepočítají. Byl-li poslední rok před nápadem dávky nebo rok, v němž dávka napadla, zároveň rokem prvního vstupu do pojištění, stanoví se průměrný roční výdělek z celé doby pojištění. Je-li roční průměr vyměřovacích základů za posledních deset kalendářních let, po případě za menší počet let, netrvalo-li pojištění tak dlouho, větší než průměr za posledních pět let, rozumí se průměrným ročním výdělkem roční průměr za tuto delší dobu. K náhradním dobám (§ 61, odst. 2) se při výpočtu průměrného ročního výdělku nehledí. Takto vypočtený průměrný výdělek se zaokrouhluje na celé stovky korun směrem nahoru.

(6) U pojištěnců mladších 21 let se pokládá, je-li to pro ně příznivější, za průměrný roční výdělek pravidelný nejnižší pracovní výdělek, jehož dosahuje 21letý plně placený zaměstnanec stejného zaměstnání v témže nebo jiném podniku téhož nebo podobného druhu.

(7) Pro doby dobrovolného pokračování v pojištění (§ 148) platí vyměřovací základ, podle něhož bylo placeno pojistné.

(8) Starobní (invalidní) důchod vyměřený podle odstavců 1 až 7, činí nejvýše 85 % průměrného ročního výdělku, nejméně však 9.600 Kčs ročně.

(9) Jsou-li u pojištěnce splněny podmínky § 61, odst. 1 nebo 4 pouze s přihlédnutím k činnosti zakládající pojištění podle § 2, odst. 1, písm. b) nebo c) a nebyl-li přihlášen k tomuto pojištění včas nebo alespoň půl roku před nápadem dávky, činí jeho starobní (invalidní) důchod pouze 8.400 Kčs.

§ 72

(1) Je-li starobní nebo invalidní důchodce pojištěn po dobu alespoň dvou let a vznikne mu nárok na důchod podle § 62 nebo § 63 na podkladě tohoto nového pojištění, zvyšuje se původně vyměřený důchod o zvyšovací částky podle § 71, odst. 3, věty první za dobu tohoto nového pojištění, vyměřené z průměrného ročního výdělku tohoto pojištění. Ustanovení § 71, odst. 3, poslední věty zde neplatí.

(2) Je-li poživatel odpočivných (zaopatřovacích) platů z veřejného pensijního zaopatření z vlastního služebního poměru povinně pojištěn podle § 2, odst. 1 a vznikne mu z tohoto pojištění nárok na důchod podle § 62 nebo § 63, náleží mu tento důchod pouze ve výši zvyšovacích částek podle § 71, odst. 3, vět první až čtvrté.

§ 73

Důchod manželky (družky) podle § 64 činí 6.000 Kčs ročně.

§ 74

(1) Důchod vdovský a důchod družky se vyměřují z důchodu starobního (invalidního), na který by měl pojištěnec (důchodce) nárok v době smrti, bez výchovného a bez zvýšení pro bezmocnost.

(2) Důchod vdovy (družky) podle § 65, odst. 1 a odst. 2, písm. b) až d) činí 70 % důchodu starobního (invalidního).

(3) Důchod vdovy (družky) podle § 65, odst. 2, písm. a) činí 50 % důchodu starobního (invalidního).

(4) Důchod vyměřený podle odstavců 2 a 3 činí však nejméně 8.400 Kčs ročně, a to i tehdy, jde-li o poměrný důchod podle odstavce 6.

(5) Vdovský důchod přiznaný původně podle odstavce 3 se vyměří znovu podle odstavce 2 ode dne, kdy u vdovy jsou splněny podmínky podle § 65, odst. 2, písm. b) až d). Požívala-li vdova důchodu podle odstavce 2 po dobu alespoň pěti let, nemůže jí býti vdovský důchod snížen proto, že odpadly podmínky podle § 65, odst. 2, písm. b) nebo d).

(6) Jestliže vedle vdovy, která má nárok na vdovský důchod, jest žena, které náleží nárok na důchod podle § 65, odst. 6, vyměřuje se důchod takto oprávněných žen poměrnou částí celého vdovského důchodu podle počtu let, která oprávněná strávila v manželství s pojištěncem (důchodcem). K době po rozvodu manželství se při tom nepřihlíží. Totéž platí obdobně, je-li vedle ženy oprávněné podle § 65, odst. 6 družka oprávněná podle § 66. Důchod se však podle předchozích vět nekrátí, pečuje-li důchodkyně o pojištěncovo dítě.

(7) Je-li tu vedle oprávněné vdovy družka (§ 66), činí její důchod 8.400 Kčs ročně.

§ 75

Sirotčí důchod činí pro každé oprávněné dítě polovinu důchodu starobního (invalidního), na něj by měl pojištěnec (důchodce) nárok v době smrti, bez výchovného a bez zvýšení pro bezmocnost, nejméně však 6.000 Kčs ročně.

Odškodnění za pracovní úrazy

§ 76

(1) Pojištěncům podle § 2, odst. 1, písm. a) a c) a jejich pozůstalým se poskytuje za tělesné zranění nebo usmrcení pracovním úrazem odškodnění podle §§ 77 až 88.

(2) Stejně nároky mají též zaměstnanci vyslaní tuzemským zaměstnavatelem na práci do ciziny, nejsou-li povinně pojištěni proti úrazu podle předpisů státu, na jehož území pracují, i když jinak nepodléhají povinnému pojištění podle tohoto zákona; také pozůstalí po nich mají nároky jako pozůstalí uvedení v odstavci 1.

(3) Osobám, které utrpí úraz při příležitostné práci, může býti přiznáno odškodnění podle § 77 až 88; bližší podmínky stanoví Ústřední národní pojišťovna směrnicemi, které vydá po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací se schválením ministerstev sociální péče a financí.

§ 77

Pracovním úrazem jest úraz, který utrpěl pojištěnec

- a) při výkonu svého zaměstnání nebo v souvislosti s ním, počítajíc v to cestu do práce a zpět, pokud ji pojištěnec podstatně nepřerušil z důvodů nesouvisících se zaměstnáním;
- b) při výkonech, k nimž byl přibrán mimo zaměstnání, zakládající povinné pojištění, zaměstnavatelem nebo jeho jménem nebo osobou nadřízenou pojištěnci v pracovním poměru;
- c) při vzájemném vypořádání v zemědělských pracích, při živelních pohromách nebo při hromadné pomoci v zájmu celku.

§ 78

(1) Pracovním úrazům se kladou na roveň nemoci z povolání. Za nemoci z povolání se pokládají nemoci uvedené v příloze k tomuto zákonu, byly-li způsobeny výkonem zaměstnání v podnicích, které uvádí tato příloha u jednotlivých nemocí.

(2) Vláda může připojený seznam nemocí z povolání doplňovati a měniti nařízením.

(3) Vyšetřující lékař je povinen oznámiti onemocnění nemocí z povolání i podezření jejího vzniku jednak nemocnému, který mu toto oznámení musí písemně potvrditi, jednak pojišťovně a lékaři pověřenému živnostenskou inspekcí.

§ 79

Nezpůsobil-li pracovní úraz smrt pojištěncovu, posuzuje se stupeň následků úrazu podle výše a trvání ztráty výdělečné schopnosti; při tom se přihlíží též k zohyždění způsobenému úrazem.

§ 80

(1) Byla-li úrazem způsobena ztráta aspoň 10 %, avšak méně než 20 % výdělečné schopnosti, náleží zraněnému jednorázové úrazové odškodné.

(2) Byla-li úrazem způsobena ztráta výdělečné schopnosti aspoň 20 %, náleží zraněnému úrazový důchod.

§ 81

(1) Úrazový důchod se vyplácí ode dne následujícího po zastavení nemocenského nebo po skončení ošetřování v nemoci.

(2) Nárok na jednorázové úrazové odškodné vzniká dnem, kdy ztráta výdělečné schopnosti nabude trvalé povahy, nejpozději však uplynutím jednoho roku od skončení ošetřování v nemoci.

§ 82

Úrazový důchod činí, je-li zraněný pro úraz

- a) úplně výdělečně neschopný, dvě třetiny průměrného ročního výdělku stanoveného podle § 71, odst. 5 a 6 (plný úrazový důchod),
- b) částečně výdělečně neschopný, onu část plného důchodu, která odpovídá stupni ztráty výdělečné schopnosti (částečný úrazový důchod).

§ 83

Jednorázové úrazové odškodné činí trojnásobek ročního důchodu vypočteného podle § 82, písm. b).

§ 84

(1) Změní-li se stupeň ztráty výdělečné schopnosti, podle něhož byl přiznán úrazový důchod, rozhodne se o nároku na odškodnění (§§ 80, 82 a 83) znovu.

(2) Byl-li nárok na odškodnění zamítnut, protože úraz nezpůsobil ztrátu výdělečné schopnosti aspoň 10 %, nebo bylo-li vyplaceno jednorázové úrazové odškodné podle § 83, náleží při zhoršení následků úrazu úrazový důchod jen za podmínky uvedené v § 80, odst. 2.

§ 85

(1) Je-li výdělečná schopnost zraněného zmenšena pracovním úrazem o méně než 10 %, poskytuje se odškodnění jen tehdy, je-li výdělečná schopnost zmenšena také jiným pracovním úrazem nebo několika pracovními úrazy a úhrnná ztráta výdělečné schopnosti dosahuje aspoň 10 %. Nevznikl-li nárok na odškodnění za tyto dřívější úrazy, protože ztráta výdělečné schopnosti nedosahovala 10 %, vyměří se u pozdějšího úrazu odškodnění podle úhrnné ztráty výdělečné schopnosti. Toto ustanovení platí i při souběhu úrazů nastalých za účinnosti tohoto zákona s úrazy, nastalými za účinnosti dosavadních předpisů o úrazovém pojištění.

(2) Bylo-li při několika úrazech za některý z nich již poskytnuto jednorázové úrazové odškodné, náleží odškodnění jen ve výši rozdílu mezi odškodněním za úhrnnou ztrátu výdělečné schopnosti a odškodným již poskytnutým.

§ 86

Sejde-li se nárok na úrazový důchod pro zraněného s nárokem na důchod invalidní nebo starobní, odpočívá nárok na úrazový důchod a invalidní (starobní) důchod se zvyšuje při ztrátě výdělečné schopnosti způsobené úrazem od 20 % do 60 % o 15 %, nad 60 % do 80 % o 25 %, a nad 80 % o 40 % plného úrazového důchodu. Takto zvýšený důchod nesmí však být nižší, než úrazový důchod podle § 82 a nesmí přesahovati 85 % průměrného ročního výdělku podle § 71, odst. 5 a 6.

§ 87

(1) Nastala-li pracovním úrazem pojištěncova smrt, přísluší pozůstalé vdově nebo družce (§ 66) jednorázové odškodné ve výši 50 % a na každé dítě zemřelého, o které pečuje, jednorázové odškodné ve výši 10 % průměrného ročního výdělku zemřelého (§ 71, odst. 5 a 6).

(2) Oboustranně osiřelému dítěti zemřelého přísluší jednorázové odškodné ve výši 20 % ročního výdělku zemřelého (§ 71, odst. 5 a 6).

(3) Vdovský důchod, důchod družky a důchod sirotčí podle tohoto zákona se zvyšují, nastala-li smrt pojištěncova pracovním úrazem, o 5 % plného úrazového důchodu.

§ 88

Činí-li ztráta výdělečné schopnosti z pracovního úrazu aspoň 20 %, ale nejvýše 45 %, může být důchodci na žádost místo úrazového důchodu nebo jeho části vyplaceno odbytné. Směrnice pro způsob výpočtu odbytného vydá Ústřední národní pojišťovna se schválením ministerstev sociální péče a financí. Po výplatě částečného odbytného řídí se nárok na další odškodnění podle míry ztráty výdělečné schopnosti, která odpovídá zbývajícimu důchodu.

§ 89

Sociální důchod

(1) Československým státním občanům, kteří pracovali způsobem zakládajícím povinné pojištění podle § 2, odst. 1, byť před účinností tohoto zákona, náleží sociální důchod, jsou-li starší 65 let nebo invalidní podle § 63, odst. 5 a potřební. Tento důchod nenáleží osobám, které mají nárok na některý důchod podle § 60, odst. 1, písm. a) až e) nebo na důchod podle § 80, odst. 2 nebo na odpočivné (zaopatřovací) požitky z veřejného pensijního zaopatření.

(2) Důchod podle odstavce 1 náleží také potřebným vdovám po osobách v odstavci 1 uvedených, jsou-li invalidní podle § 63, odst. 5 nebo starší 65 let a nemají-li nárok podle odstavce 1 nebo

nemají-li nárok na některý důchod podle § 60, odst. 1, písm. a) až e) nebo na důchod podle § 80, odst. 2 nebo na odpočivné (zaopatřovací) požitky z veřejného pensijního zaopatření.

(3) Oboustranně osiřelé děti po československých státních občanech, které nemají důchod ani podle § 60, odst. 1, písm. f), ani podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění nebo veřejném pensijním zaopatření, mají rovněž nárok na sociální důchod do 16 let, jsou-li potřebné. Ustanovení § 67, odst. 7 platí i zde.

(4) Československým státním občanům, kteří nemají nárok na důchod podle odstavce 1, může být přiznán sociální důchod, jsou-li potřební a jsou-li zároveň invalidní ve smyslu § 63, odst. 5 nebo starší 65 let. Sociální důchod může být přiznán též potřebným vdovám, u kterých není splněna podmínka odstavce 3, pečují-li alespoň o dvě děti pojištěncovy (§ 67).

(5) Za potřebnou se považuje osoba, která nemá příjmy, zabezpečující její výživu z vlastního majetku nebo z jiného pramene nebo právního nároku. K výměnku, který se poskytuje ze zemědělského hospodářství, a to do 5 ha v oblasti řepářské, do 8 ha v oblasti obilnářské, do 10 ha v oblasti bramborářské a do 15 ha v oblasti pastvinářské, se při posuzování potřebnosti nepřihlíží, zřekne-li se výměnkář plnění výměnku ve výši dvou třetin nejvýše do hodnoty dvou třetin sociálního důchodu; toto zřeknutí může být vyjádřeno též peněžitou úhradou. Rovněž se nepřihlíží k jiné vyživovací povinnosti podle § 154 občanského zákona poskytované osobami, jejichž příjem nedosahuje daněprostého minima. Při posuzování potřebnosti se přihlédne též k výdělečným, majetkovým, osobním a rodinným poměrům žadatelovým, jakož i k okolnosti, zda lze vydobýt jeho pohledávku z právního nároku.

(6) Sociální důchod činí 8.400 Kčs ročně. Sociální důchod sirotků činí 6.000 Kčs ročně. Má-li důchodce jiný pravidelný příjem s výjimkou nároků na výživu, uvedených v odstavci 5, větech druhé a třetí, může se důchod snížit o tento příjem, nejvýše však na 3.600 Kčs ročně.

(7) Jsou-li u obou manželů, žijících ve společné domácnosti, splněny podmínky pro přiznání sociálního důchodu, vyplácí se jediný důchod ve výši 150 % částky uvedené v odstavci 6. Totéž platí i při soužití s družkou (§ 66). Jsou-li u téže osoby splněny zároveň podmínky uveden v odstavcích 1, 2 nebo 3, náleží jí důchod jen jednou.

Společná ustanovení o dávkách důchodového pojištění.

§ 90

Vznik nároku na dávky

(1) Nárok na dávky důchodového pojištění vzniká splněním časově poslední podmínky nároku (nápad dávky). Stejně vzniká nárok na zvýšení důchodu, pro něž jsou stanoveny zvláštní skutkové podmínky.

(2) Nárok na invalidní důchod vzniká dnem ztráty nebo podstatného poklesu pracovního výdělku. Nárok na invalidní důchod podle § 63, odst. 4 a 5 vzniká dnem, kdy nastal zdravotní stav jej podmiňující.

(3) Nelze-li zjistiti, kdy byla splněna poslední podmínka nároku, vzniká nárok dnem uplatnění.

§ 91

Zánik nároku na dávky

(1) Nárok na důchod zaniká odpadnutím některé jeho podmínky, pokud tento zákon nestanoví jinak, a smrtí důchodcovou. Stejně zaniká nárok na zvýšení důchodu, pro něž jsou stanoveny zvláštní skutkové podmínky.

(2) Nárok na starobní a invalidní důchod zaniká zahájením činnosti s výdělkem dosahujícím míry uvedené v § 62 a v § 63, odst. 3 nebo zvýšením výdělku na tuto míru. Nárok na invalidní důchod zaniká také, není-li tu již nepříznivý zdravotní stav podle § 63.

(3) Nárok na invalidní důchod manželky zaniká, počne-li manželka opět vykonávat obvyklé práce v domácnosti nebo není-li tu již nepříznivý zdravotní stav podle § 64, odst. 1.

(4) Nárok na vdovský důchod (důchod družky) zaniká také provdáním.

(5) Sociální důchod zaniká též nápadem některého důchodu podle § 60, odst. 1, písm. a) až f).

§ 92

Krácení důchodů

(1) Sejde-li se důchod podle tohoto zákona s odpočivnými (zaopatřovacími) požitky z veřejného pensijního zaopatření, kromě případu podle § 72, odst. 2, nebo s důchodem podle zákona ze dne 18. července 1946, č. 164 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce, a přesahuje-li úhrn obou důchodů průměrný výdělek (§ 71, odst. 5), z něhož byl důchod podle tohoto zákona vyměřen, krátí se důchod podle tohoto zákona o polovinu částky, která tento průměrný výdělek převyšuje, nejvýše však o polovinu nižšího důchodu. Činí-li průměrný výdělek více než 30.000 Kčs a přesahuje-li úhrn důchodů tuto částku, krátí se důchod obdobně podle věty první.

(2) Sejde-li se v jedné osobě starobní (invalidní) důchod s vdovským důchodem nebo důchodem družky a jejich úhrn přesahuje vyšší z průměrných výdělků (§ 71, odst. 5), z nichž byly důchody vyměřeny, krátí se důchod o polovinu částky, která tento průměrný výdělek převyšuje, nejvýše však o polovinu nižšího důchodu. Činí-li tento průměrný výdělek více než 30.000 Kčs a přesahuje-li úhrn důchodů tuto částku, krátí se úhrn obdobně podle věty první. Krácení podle předchozích vět činí však vždy alespoň 5.000 Kčs.

(3) Má-li důchodce výdělek a přesahuje-li úhrn důchodu a výdělku 18.000 Kčs ročně, krátí se důchod o polovinu částky, o kterou úhrn převyšuje 18.000 Kčs, nejvýše však o polovinu výdělku.

(4) Při krácení důchodů podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává do výše důchodů výchovné a zvýšení pro bezmocnost. Zkrácení vdovského důchodu provedené podle odstavců 1 až 3 se snižuje o třetinu za každé dítě zemřelého pojištěnce (důchodce), na které vdova bere výchovné.

(5) Krácení důchodů podle odstavce 3 se provede nejprve zatímně podle výdělku pravděpodobně očekávaného. Po uplynutí šesti kalendářních měsíců výdělečné činnosti důchodce stanoví se krácení podle průměrného výdělku v této době docíleného. Zvýší-li nebo sníží-li se výdělek aspoň o pětinu, upraví se krácení obdobně podle věty první. Nehlásí-li důchodce výdělek nebo jeho změnu vůbec nebo včas (§ 227, odst. 1), může býti důchod krácen se zpětnou platností od počátku výdělečné činnosti, po případě od zvýšení výdělku. Vdovské důchody se krátí podle odstavců 1 až 4 nejdříve po uplynutí jednoho roku od smrti manželovy; toto ustanovení platí obdobně i pro důchod družky.

(6) Odpočivnými (zaopatřovacími) požitky z veřejného pensijního zaopatření podle předcházejících odstavců nejsou přídavky za zranění a válečné přídavky podle §§ 66 a 74 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb., o vojenských požitcích zaopatřovacích.

§ 93**Výplata důchodu do ciziny**

(1) Důchod se nevyplácí, zdržuje-li se oprávněný v cizině bez souhlasu pojišťovny. Důchod se nevyplácí cizinci, byl-li vyhoštěn z Československé republiky.

(2) Důchody vyplácené do ciziny se krátí o třetinu.

(3) Ministr sociální péče může v dohodě s ministry financí a zahraničních věcí povolit výjimky z ustanovení odstavců 1 a 2 s ohledem na vzájemný obdobný postup cizích států i tehdy, není-li uzavřena mezistátní dohoda.

(4) Důchody sociální se do ciziny nevyplácejí.

TŘETÍ ODDÍL**Všeobecná péče o pojištěnce a rodinné příslušníky.****Preventivní péče****§ 94**

(1) Ústřední národní pojišťovna se účastní podle svých prostředků určených k tomu hospodářským plánem (§ 200) a v rámci jednotného plánu zdravotní péče (§ 193) na preventivní péči pro pojištěnce a jejich rodinné příslušníky, podporuje všeobecná a zvláštní opatření této péče, po případě ji provádí.

(2) Za týchž předpokladů účastní se i všeobecných a zvláštních opatření, jež směřují k odvrácení předčasné invalidity pojištěnců a jejich rodinných příslušníků, a podporuje je.

(3) Pojištěnci a jejich rodinní příslušníci jsou povinni podrobiti se opatřením pojišťovny směřujícím k provádění péče uvedené v odstavcích 1 a 2.

§ 95

(1) Při provádění ustanovení § 94, odst. 1 plní pojišťovna za předpokladů v něm uvedených zejména tyto úkoly:

- a) pravidelné a soustavné prohlídky pojištěnců a jejich rodinných příslušníků, zvláště mladistvých a těch, kteří jsou při výkonu svého zaměstnání (povolání) ohrožováni na zdraví;
- b) umisťování pojištěnců a rodinných příslušníků ohrožených na zdraví v zotavovnách pod lékařským dozorem se zvláštním zřetelem k mladistvým a osobám ohroženým nemocemi z povolání (horníkům a podobně), rekonvalescentům a dětem, jejichž zdravotní stav toho vyžaduje;
- c) zdravotní výchovu pojištěnců a jejich rodinných příslušníků;
- d) zkoumání nemocnosti;
- e) účast na zotavovacích akcích pro pojištěnce a jejich rodinné příslušníky;
- f) účast na poradenské zdravotní péči podle zákona ze dne 19. března 1947, č. 49 Sb., o poradenské zdravotní péči.

(2) Poradenská zdravotní péče se provádí v úzké spolupráci se státní zdravotní správou, a to zásadně v zařízeních podle zákona č. 49/1947 Sb.; v dohodě se státní zdravotní správou může však pojišťovna k tomuto účelu použít i vlastních zařízení.

Úrazová zábrana

§ 96

(1) Pojišťovna spolupůsobí při zábraně úrazů a nemocí z povolání. Při tom postupuje v součinnosti s příslušnými státními úřady a orgány, s jednotnou odborovou organizací, se zájmovými organizacemi, s vědeckými, výzkumnými a jinými ústavy a zařízeními, pokud se zabývají otázkami lidské práce s hlediska bezpečnosti života a ochrany zdraví pojištěnců.

(2) K úkolům pojišťovny v oboru péče o zábranu úrazů a nemocí z povolání patří zejména:

- a) zkoumati příčiny pracovních úrazů a nemocí z povolání a navrhovati vhodné prostředky, jak je odstraniti;
- b) poučovati pojištěnce a podnikatele o významu úrazové zábrany;
- c) spolupůsobiti při tvoření bezpečnostních a ochranných předpisů a při dozoru nad jejich zachováváním.

§ 97

(1) Vláda vydá nařízením pro všechny druhy činností s výjimkou podniků (závodů) podrobených horně-policejnímu dozoru předpisy o ochraně života a zdraví pojištěnců a stanoví, které dosavadní předpisy mají dále platiti a v jakém rozsahu. Do té doby platí dosavadní předpisy o ochraně života a zdraví zaměstnanců; ustanovení vládního nařízení ze dne 10. února 1938, č. 41 Sb., jímž se vydávají všeobecné předpisy na ochranu života a zdraví pomocných dělníků, ve znění předpisů je měnících a doplňujících, platí zatím přiměřeně také pro osoby, které teprve od počátku účinnosti tohoto zákona mají nárok na odškodnění za pracovní úrazy.

(2) Zaměstnavatelé (podnikatelé) jsou povinni na svůj náklad učiniti všechna opatření nařízená předpisy o ochraně života a zdraví pojištěnců vydanými podle odstavce 1 a hlásiti neprodleně příslušnému státnímu dozorcímu úřadu i pojišťovně těžké a hromadné úrazy. Ustanovení § 223, odst. 2 zůstává dotčeno.

(3) Všichni pojištěnci jsou povinni dbáti předpisů vydaných na ochranu jejich života a zdraví a používat ochranných zařízení a pomůcek. Osoby, jimž přísluší řízení a dozor, jsou povinny bděti nad zachováváním ochranných předpisů. Členové závodních zastupitelstev zaměstnanců jsou povinni spolupůsobiti při zábraně úrazu.

§ 98

(1) Pojišťovna, provádějíc úkoly uvedené v § 96, vysílá do podniků s výjimkou podniků (závodů) podrobených horně-policejnímu dozoru, odborné úředníky, kteří zjišťují, v jakém stavu jsou ochranná zařízení a jak se zachovávají ochranné předpisy.

(2) Tito úředníci musí míti vedle obvyklých všeobecných technických znalostí zvláštní zkušenosti o technických zařízeních, o chodu výroby a způsobu práce v onom oboru, v němž budou pověřeni dozorem nad podniky.

(3) Úředníci uvedení v odstavci 1 jsou oprávněni prohlížeti podniky v době provozu i mimo provoz v rámci všeobecných předpisů. Povinnost mlčenlivosti uvedená v § 22, odst. 2 platí zde obdobně, netýká se však zpráv o zjištěných závadách.

(4) Pojišťovna vyzve zaměstnavatele (podnikatele), aby v přiměřené lhůtě odstranil zjištěné závady, Závady, které v této lhůtě nebyly odstraněny, ohlásí pojišťovna příslušnému státnímu orgánu.

(5) K výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 3 u podniků vojenských a podniků důležitých pro obranu státu musí si pojišťovna vyžádati souhlas vojenské správy.

§ 99

(1) Podnikatel, který zbuduje provozovnu, nebo vyrobí stroje, strojní nebo provozovací zařízení, ručí objednateli za to, že provedená stavba, dodané stroje a strojní nebo provozovací zařízení vyhovují předpisům o zábraně úrazů platným v době dodávky.

(2) Dodatel je povinen vydati objednateli na žádost záruční listinu, že je splněna podmínka odstavce 1.

Péče o povolání pojištěnců se sníženou pracovní schopností

§ 100

(1) Pojišťovna má vhodnými prostředky, pokud nelze tohoto účelu dosáhnouti podle §§ 27 až 34, pečovat o to, aby se práce neschopný nebo zraněný pojištěnec stal opět způsobilým k dřívějšímu nebo, není-li to možné, k jinému povolání.

(2) Působnost úřadů ochrany práce není ustanovením odstavce 1 dotčena.

§ 101

(1) Péči o povolání provádí pojišťovna výcvikem, jímž by pojištěnec nabyl schopnosti k práci nebo jímž by byla jeho pracovní schopnost zvýšena. Pojištěnec budiž školen pro svoje dosavadní povolání, po případě pro jiné povolání, o němž je možno právem se domnívati, že by je mohl zastávat. Po dobu školení platí ustanovení § 46 obdobně.

(2) Ministr sociální péče může vyhláškou v Ústředním listě po slyšení Ústřední národní pojišťovny stanoviti podrobnosti o provádění péče o povolání, zejména upravit spolupráci s úřady ochrany práce.

ČTVRTÝ ODDÍL

Všeobecná ustanovení o dávkách z pojištění.

§ 102

Důvody vylučující nárok na dávky

(1) Nárok na peněžitou dávku nemá, kdo přivodil příčinu jejího nápadu v úmyslu jí dosáhnouti nebo při spáchání zločinu.

(2) Nárok na nemocenské nemá, kdo si přivodil pracovní neschopnost zaviněnou účastí ve rvačce, nebo jako bezprostřední následek opití. Rodinným příslušníkům může však býti přiznána podpora ve výši polovičního nemocenského.

Důvody vylučující výplatu dávky

§ 103

(1) Peněžitá dávka se nevyplácí, pokud oprávněný odpykává trest na svobodě delší dvou měsíců, leč by šlo o dávky v mateřství. Totéž platí, je-li oprávněný déle dvou měsíců v donucovací pracovně nebo vychovatelně (polepšovně).

(2) V případech uvedených v odstavci 1 se dávka vyplácí rodinným příslušníkům. Je-li takovýchto rodinných příslušníků několik, mají manžel a děti přednost před rodiči a tito před ostatními rodinnými příslušníky.

(3) V mimořádných případech mohou být dodatečně vyplaceny zcela nebo zčásti peněžité dávky, které podle odstavce 1 nebyly vypláceny, a to nejen rodinným příslušníkům, nýbrž i osobám, jež mají zákonný nárok na výživu vůči pojištěnci.

§ 104

Starobní a invalidní důchod se nevyplácí po dobu výplaty nemocenského, přiznaného na podkladě pojištění z doby před nápadem důchodu.

§ 105

Promlčení nároku

(1) Nárok na peněžité dávky nemocenského pojištění se promlčuje v jednom roce ode dne svého vzniku.

(2) Nárok na dávku důchodového pojištění kromě případů uvedených v odstavcích 3 a 4 se promlčuje v deseti letech ode dne nápadu. Ve dvou letech se promlčují nároky na výbavné a nárok rozloučené ženy na poměrnou část vdovského důchodu (§ 65, odst. 6).

(3) Nárok na odškodnění za pracovní úraz se promlčuje ve dvou letech ode dne úrazu. Nárok na odškodnění za nemoc z povolání se promlčuje ve dvou letech ode dne, kdy bylo lékařsky zjištěno, že jde o nemoc z povolání (§ 78, odst. 3), nejpozději však v pěti letech ode dne, kdy pojištěnec přestal pracovat v podniku uvedeném v příloze k § 78 tohoto zákona.

(4) Zemře-li zraněný, jemuž bylo přiznáno úrazové odškodnění, na poranění, promlčuje se nárok pozůstalých na úrazové odškodnění ve dvou letech po smrti zraněného.

(5) Nárok na výplatu jednotlivé splátky opakující se peněžité dávky se promlčuje v jednom roce ode dne její splatnosti.

§ 106

Způsob výplaty dávek

(1) Opakující se peněžité dávky nemocenského pojištění se vyplácejí pozadu v obdobích nejvýše 16 dnů, zaokrouhlené na celé koruny dolů.

(2) Dávky důchodového pojištění se vyplácejí v měsíčních lhůtách dopředu.

(3) Měsíční částky důchodu se rovnají jedné dvanáctině ročního důchodu, zaokrouhlené na celé koruny dolů.

(4) Výplata důchodu do ciziny se může dít také v jiných lhůtách než měsíčních a pozadu. Ministr sociální péče může i v jiných případech stanovit vyhláškou jiný způsob výplaty dávek na návrh Ústřední národní pojišťovny a po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací.

(5) Oprávnění jsou povinni na požádání před každou výplatou předložit potvrzení o životě, vdovství nebo jiných rozhodných skutečnostech.

(6) Důchod manželky (§ 64) starobního (invalidního) důchodce se vyplácí spolu s důchodem manžela, nepožádá-li důchodkyně o zvláštní výplatu.

§ 107**Výplata dávek jiné osobě**

(1) Nedosáhlo-li by se výplatou dávky oprávněnému zřejmě účelu, kterému dávka slouží, nebo kdyby tím byly poškozovány zájmy jeho rodinných příslušníků, může okresní soud bydliště oprávněného na návrh jeho manželky, opatrovníka dětí, nositele hromadného poručení nebo obce, ve které bydlí, určit osobu, korporaci nebo úřad, kterým má být vyplácena dávka místo oprávněnému. Soud rozhodne usnesením po provedeném nesporném řízení podle předpisů o ustanovení opatrovníka.

(2) Vyhoví-li se návrhu, je ten, komu jest vyplácena dávka, povinen použití jí toliko ve prospěch oprávněného a jeho rodiny.

§ 108

Nároky na dávky mohou být platně postoupeny nebo zastaveny jen pro

- a) zálohy na napadlé dávky, které oprávněný dostal od zaměstnavatele, obce nebo jiné veřejnoprávní korporace,
- b) pohledávky proti oprávněnému z nároku na výživné, a to až do poloviny dávky.

§ 109**Změna a vrácení dávky**

(1) Změní-li se poměry rozhodné pro vyměření dávky nebo zjistí-li se dodatečně, že dávka byla přiznána na podkladě omylu ve skutkových okolnostech, dávka se zvýší, sníží, zastaví nebo odejme. Jde-li o snížení nebo zastavení dávky, nabývá toto opatření působnosti uplynutím období, za které dávka byla již vyplacena. Dávka se však zvýší ode dne, od něhož zvýšení náleží.

(2) Vrácení poskytnutých dávek může být požadováno jen, nesplní-li pojištěnec nebo příjemce dávky povinnosti uložené v § 227 nebo přivodil-li přiznání či výplatu dávky tvrzením nepravdivých skutkových okolností nebo zatajením závažných skutečností anebo bylo-li soudně zjištěno, že vyloudil poskytnutí dávky trestným jednáním. O povinnosti vrátit poskytnuté dávky nebo nahradit jejich peněžitou hodnotu rozhoduje pojišťovna výměrem a vymáhá je jako pojistné. V těchto případech mohou být částky neprávem přijaté srazeny též z běžné nebo později přiznané dávky téhož příjemce.

Ručení zaměstnavatelů (podnikatelů) a třetích osob za pojistné škody**§ 110**

(1) Nejde-li o případ § 111 nebo § 112 a má-li pojištěnec, rodinný příslušník nebo jeho pozůstalý nárok na náhradu škody z důvodu, pro nějž byly přiznány dávky, náleží nárok na tuto náhradu pojišťovně až do výše dávek. Plnění takové dávky se považuje za škodu, která byla pojišťovně bezprostředně způsobena.

(2) Náhrada podle odstavce 1 může být zaplácena v kapitálové hodnotě dávek, vypočtené podle zásad platných pro hospodaření pojišťovny.

§ 111

(1) Přivodí-li zaměstnavatel (podnikatel) nebo jeho zástupce, který ho může zavazovati, pracovní úraz úmyslně nebo hrubým zaviněním je zaměstnavatel (podnikatel) povinen nahradit pojišťovně dávky napadlé z důvodu pracovního úrazu. Ustanovení § 110, odst. 2 platí obdobně.

(2) Nárok pojišťovny se promlčuje ve třech letech ode dne úrazu.

§ 112

(1) Pojištěnec nebo jeho pozůstalí jsou pouze tehdy oprávněni se domáhati nároku na náhradu škody na zaměstnavateli (podnikateli), byl-li pracovní úraz přivoděn úmyslně nebo hrubým zaviněním některou z osob jmenovaných v § 111, odst. 1.

(2) Nárok podle odstavce 1 se omezuje na částku, o kterou náhrada, náležející oprávněnému podle příslušných předpisů o náhradě škody, převyšuje dávky napadlé z důvodu pracovního úrazu.

§ 113

(1) Poskytla-li pojišťovna dávky na podkladě nesprávného potvrzení vydaného zaměstnavatelem, aniž byl nárok na tyto dávky, nebo poskytla-li na podkladě nesprávného potvrzení vydaného zaměstnavatelem dávky vyšší, než jaké by příslušely podle skutečného vyměřovacího základu, je zaměstnavatel povinen nahraditi pojišťovně způsobenou škodu.

(2) Zjistí-li se do tří let po přiznání důchodu, že důchod měl býti vypočten z vyššího vyměřovacího základu, než podle něhož bylo placeno pojistné (§ 109, odst. 1), má pojišťovna proti plátcí pojistného nárok na náhradu tohoto zvýšení důchodu. Nebyl-li pojištěnec vůbec k pojištění přihlášen, má pojišťovna nárok na náhradu celého vyplaceného důchodu.

(3) Pojišťovna rozhoduje o náhradě výměrem a vymáhá ji jako pojistné. Nárok na náhradu podle odstavce 2 musí býti uplatněn do roka po novém vyměření důchodu.

§ 114

Neplatná právní jednání

(1) Ujednání v neprospěch pojištěnců (důchodců) a jejich rodinných příslušníků nebo pozůstalých, která jsou v rozporu s tímto zákonem, jsou neplatná.

(2) Zaměstnanec, jemuž bylo pojišťovnou povoleno nebo poskytnuto ústavní ošetřování nebo zvláštní léčebná péče, nesmí býti z důvodu tohoto léčení propuštěn ze zaměstnání, ani mu nesmí býti dána výpověď po dobu tohoto léčení. Takové propuštění nebo výpověď jsou neúčinné, došlo-li k nim po podání návrhu nebo žádosti o toto léčení.

(3) Byl-li zaměstnanec pro tuberkulosu léčen v léčebném ústavě a byl-li propuštěn z něho jako schopný k práci, rozšiřuje se zákaz propuštění nebo výpovědi podle odstavce 2 na dobu šesti měsíců od propuštění z tohoto léčení.

§ 115

Nároky vůči třetím osobám

Nároky, které mají pojištěnci, jejich rodinní příslušníci a pozůstalí vůči jiným fyzickým nebo právnickým osobám, podpůrným pokladnám, pojišťovnám, příplatkovým ústavům, fondům a jiným podpůrným zaopatřovacím zařízením z téhož důvodu, z něhož jim vznikl nárok na dávku, nejsou dotčeny, pokud tento zákon nestanoví jinak.

TŘETÍ ČÁST**Úhrada.****§ 116****Úhradové prostředky**

(1) Prostředky potřebné k úhradě nákladů národního pojištění se opatřují

- a) pojistným (§§ 117 až 134),
- b) úhrnkovou částkou za pojištění důchodců (§ 135),
- c) úhrnkovou částkou za pojištění nezaměstnaných (§ 136),
- d) státním příspěvkem (§ 137),
- e) výnosem majetku.

(2) Příjmů podle odstavce 1 může býti použito pouze k účelům tímto zákonem předepsaným nebo připuštěným. Také ostatních příjmů Ústřední národní pojišťovny (náhrad, pokut a jiných) lze použít jen k těmto účelům.

Pojistné.**§ 117****Sazby pojistného**

(1) Pojistné se určuje procentní sazbou z vyměřovacího základu (§ 20).

(2) Pojistné nemocenského pojištění činí

- a) 6,8 % za zaměstnance s výjimkou uvedenou v písm. b),
- b) 5 % za veřejné zaměstnance uvedené v § 36, odst. 5,
- c) 6,7 % za osoby samostatně výdělečně činné a za spolupracující členy rodiny.

(3) Pojistné důchodového pojištění činí 10 %. Za pojištěnce, kteří mají nárok na odškodnění za pracovní úrazy (§ 76, odst. 1), se vyměřuje k tomuto pojistnému úrazový příspěvek ve výši 1 % vyměřovacího základu.

§ 118**Změna sazeb pojistného v nemocenském pojištění**

(1) Vláda může nařízením zvýšit sazby pojistného nemocenského pojištění až o 0,5 % vyměřovacího základu.

(2) Ministr sociální péče v dohodě s ministrem financí a nejvyšším úřadem cenovým a po slyšení Ústřední národní pojišťovny, jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací může vyhláškou v Úředním listě snížit sazby pojistného nemocenského pojištění.

§ 119**Přirážka k pojistnému**

(1) Nevyhovuje-li zařízení závodu, v němž je činných aspoň pět pojištěnců, podle pravoplatného zjištění okresního úřadu ochrany práce (živnostenské inspekce) předpisům zdravotnickým a ochranným, může býti k pojistnému předepsána přirážka až do 25 % jeho sazby, a to po dobu trvání závad. Stejně může býti k úrazovému příspěvku předepsána přirážka až do 50 % jeho sazby.

(2) Přírážka se platí ode dne, kdy byla zjištěna závada.

(3) O povinnosti platiti přírážku rozhodne pojišťovna výměrem. Jinak platí o přírážce ustanovení o pojistném.

§ 120

Plátce pojistného

(1) Zaměstnavatel hradí celé pojistné za zaměstnance.

(2) Osoba samostatně výdělečně činná hradí pojistné za sebe a spolupracující členy rodiny.

§ 121

Splatnost pojistného

(1) Pojistné se platí měsíčně za celou dobu trvání pojištění a je splatné vždy prvního dne každého kalendářního měsíce, a to za všechna výplatní období, ukončená v předcházejícím měsíci.

(2) Plátce pojistného je povinen odváděti pojišťovně pojistné bez zvláštního vyměření. Pojišťovna je však oprávněna vyměřiti pojistné kdykoliv.

(3) Plátce pojistného jest povinen sděliti pojišťovně výpočet pojistného na předepsaném tiskopisu do patnáctého dne každého kalendářního měsíce za předcházející měsíc. Pojišťovna může zprostiti některé zaměstnavatele nebo určité jejich skupiny této povinnosti, po případě ji stanoviti jinak.

§ 122

Příslušenství pojistného

(1) Nebylo-li pojistné zaplaceno do patnácti dnů ode dne splatnosti, je plátce povinen od tohoto dne platiti úrok z prodlení.

(2) Výše úroku z prodlení činí 5 %; může býti měněna Ústřední národní pojišťovnou se souhlasem ministerstev sociální péče a financí vyhláškou v Úředním listě.

(3) Upomene-li pojišťovna plátce pojistného, který nezaplatil pojistné do patnácti dnů ode dne splatnosti, jest oprávněna vyměřiti mu za upomínku poplatek, jehož výši stanoví Ústřední národní pojišťovna se schválením ministerstva sociální péče vyhláškou v Úředním listě.

Záruky za pojistné

§ 123

Spolupodnikatel ručí společně a nerozdílně za pojistné i s příslušenstvím, které dluží plátce pojistného.

§ 124

Manželka (manžel), bydlící s plátcem pojistného ve společné domácnosti, ručí společně a nerozdílně za pojistné s příslušenstvím, jež se stalo splatným v době trvání společné domácnosti.

§ 125

Společně a nerozdílně ručí:

- a) majitel, po případě nájemce podniku restauračního, kavárenského, divadelního, lázeňského nebo zábavního za pojistné s příslušenstvím za pojištěnce činné v hudebních a zábavních

podnicích, provozovaných v jeho podniku, a to za dobu, po kterou v jeho podniku byly provozovány;

- b) vlastník divadelní budovy za pojistné s příslušenstvím, které dluží divadelní podnikatel, a to za dobu, po kterou bylo divadlo provozováno v jeho budově;
- c) nositel úředního oprávnění k provozování jakéhokoli podniku za pojistné s příslušenstvím, které dluží plátce pojistného, jenž na podkladě jeho oprávnění provozuje podnik na svůj účet;
- d) vlastník lomu (jámy) za pojistné s příslušenstvím, dluhované podnikatelem lomu (jámy).

§ 126

(1) Kdo nabytí závodu (hospodářství), ručí za pojistné i s příslušenstvím, jež má platiti předchůdce, za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí zpět počítáno. Kdo nabytí části závodu (hospodářství), ručí za pojistné i s příslušenstvím poměrnou částí, odpovídající nabyté části závodu (hospodářství). Změna ve způsobu a rozsahu provozu nabytého závodu nebo jeho části není na újmu tomuto ručení.

(2) Pojišťovna je povinna na žádost nabyvatele vykázati výši nedoplatku pojistného.

(3) Ručení podle práva občanského není tímto ustanovením dotčeno.

§ 127

Vládním nařízením může býti stanoveno pro určité druhy závodů nebo podniků, že pronajimatel (propachtovatel) ručí za pojistné s příslušenstvím nezaplacené nájemcem (pachtýřem) podle obdoby § 126.

§ 128

Veřejná obchodní společnost, komanditní společnost a komanditní společnost na akcie ručí za pojistné svých veřejných společníků (osobně ručících společníků) a společnost s ručením omezeným za pojistné svých jednatelů.

§ 129

(1) Úřad udělující povolení k provedení stavby je povinen uvědomiti zároveň pojišťovnu o uděleném povolení, jakož i o tom, který stavební živnostník stavbu provádí. Dluží-li stavební živnostník pojistné, může pojišťovna uložit stavebníkovi výměrem, aby u ní na vrub stavebního živnostníka složil přiměřenou jistotu za pojistné s příslušenstvím. Odvolání proti tomuto výměru nemá odkladného účinku. Jistota se vymáhá jako pojistné.

(2) Zůstane-li stavební živnostník dlužen pojistné za celý rok a nemá-li ani vymáhání pojistného kladného výsledku, rozhodne okresní národní výbor na návrh pojišťovny výměrem, že stavebník ručí po dobu tří let po uplynutí příspěvkového období za pojistné za zaměstnance na stavbě, pokud se stane splatným po vydání výměru. Odvolání do tohoto opatření nemá odkladného účinku.

(3) Výměr podle odstavce 2 musí obsahovati jméno stavebního živnostníka, jeho stálé bydliště, název a sídlo podniku. Výměr musí býti dán na vědomí místnímu národnímu výboru bydliště stavebního živnostníka a sídla jeho podniku. Místní národní výbor je povinen výměr vyhlásiti způsobem v místě obvyklým.

(4) Změní-li stavební živnostník bydliště nebo sídlo podniku, sdělí místní národní výbor tento výměr onomu místnímu národnímu výboru, v jehož obvodu je nové bydliště stavebního živnostníka nebo sídlo podniku.

(5) Místní národní výbor a pojišťovna jsou povinny sdělit na žádost každému zájemci, zda byl vydán proti stavebnímu živnostníku výměr podle odstavce 2 a zda trvá.

(6) Stavební živnostník, proti němuž byl vydán výměr, má o tom ihned písemně uvědomiti stavebníka. Převezme-li stavební živnostník novou stavbu, má předem uvědomiti stavebníka o výměru.

(7) Okresní národní výbor zruší výměr, jakmile mu pojišťovna oznámí, že jí stavební živnostník již nic nedluží.

§ 130

Zálohy na pojistné

U podniků provozovaných cizozemci, u podniků provozovaných přechodně a ambulantně, jakož i u podniků společností s ručením obmezeným a zapsaných společenstev s ručením obmezeným je pojišťovna oprávněna předepsati složení zálohy na pojistné za přiměřenou dobu. Tato záloha je splatná v patnácti dnech po doručení výměru. Odvolání proti výměru nemá odkladného účinku.

§ 131

Úhrada pojistného srážkou z důchodu

Nebylo-li za pojištěnce uvedené v §§ 4 a 5 zaplacenno pojistné, snižuje se důchod plátce pojistného a spolupracujících členů jeho rodiny až na 8.400 Kčs ročně, dokud se tímto snížením neuhradí dlužné pojistné s příslušenstvím.

§ 132

Vymáhání pojistného

(1) Dlužné pojistné s příslušenstvím se vymáhá soudní exekucí na podkladě vykonatelného výměru nebo výkazu nedoplatků. Výměr nebo výkaz nedoplatků je vykonatelný, uplynulo-li od jeho doručení patnáct dnů. Doložku o vykonatelnosti připojí pojišťovna. Povoliti a vykonati exekuci je povolán příslušný exekuční soud.

(2) Pojistné s příslušenstvím požívá v řízení exekučním, konkursním a vyrovnacím přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek.

§ 133

Promlčení pojistného

(1) Právo pojišťovny vyměřiti pojistné se promlčuje v pěti letech ode dne splatnosti. Podal-li zaměstnavatel vědomě nesprávné hlášení nebo nepodal-li je vůbec, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné, promlčuje se právo pojišťovny vyměřiti pojistné v 10 letech.

(2) Právo pojišťovny vymáhati pojistné se promlčuje v pěti letech ode dne splatnosti; bylo-li vyměřeno pojistné, promlčuje se toto právo v pěti letech ode dne, kdy povinná osoba byla vyrozuměna o vyměření pojistného.

(3) Promlčení se přerušuje každým úkonem, kterým se má zjistiti výše pojistného, vyměřiti pojistné nebo vymáhati je, dověděl-li se o tomto úkonu povinný; mimo to se přerušuje, po případě staví, podle ustanovení konkursního a vyrovnacího řádu.

§ 134

Vrácení pojistného

(1) Pojistné zaplacené bez právního důvodu vrátí pojišťovna bez úroku, bude-li požadováno nazpět do dvou let po uplynutí kalendářního roku, v němž bylo zaplaceno. Pojišťovna jest však oprávněna sraziti si náklad za dávky po případě již poskytnuté.

(2) Doba, v níž trvá spor o pojistné nebo řízení o nárocích na dávky se nezapočítává do lhůty uvedené v odstavci 1.

Jiné prostředky úhrady.

§ 135

Úhrnková částka za pojištění důchodců

Plátcí odpočivných a zaopatřovacích požitků osob uvedených v § 8, písm. b) a c) platí na úhradu nákladů jejich nemocenského pojištění úhrnkové částky, jejichž výši stanoví každoročně na návrh Ústřední národní pojišťovny ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a příslušnými ministerstvy, jakož i po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací. Tyto úhrnkové částky se poskytují zálohově předem.

§ 136

Úhrnková částka za pojištění nezaměstnaných

Na úhradu nemocenského pojištění nezaměstnaných se poskytne z účelového jmění pro včleňování do práce úhrnková částka, jejíž výši určí každoročně ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí na návrh Ústřední národní pojišťovny a po slyšení jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací.

§ 137

Státní příspěvek

(1) Stát přispívá pojišťovně na důchodové pojištění každoročně takovou částkou, aby jeho úhradová reserva postupně plynule vzrůstala tak, aby k 31. prosinci 1956 dosáhla trojnásobku vydání na dávkách v roce 1949. Po 31. prosinci 1956 přispívá stát takovými částkami, aby výše úhradové rezervy zůstala neztenčena. Ministerstvo sociální péče určí v dohodě s ministerstvem financí podrobnosti.

(2) Stát uhrazuje Ústřední národní pojišťovně polovinu nákladů za ošetřování ve veřejných ústavech léčebných a ošetrovacích (§ 198, odst. 4 a § 199, odst. 1 a 2).

(3) Vláda stanoví nařízením výši dalšího příspěvku, který stát poskytne Ústřední národní pojišťovně k provádění úkolů stanovených tímto zákonem (§ 25, č. 1 a 3), zejména k provádění populační, preventivní a zábranné péče.

ČTVRTÁ ČÁST
Zvláštní druhy pojištění.

PRVNÍ ODDÍL
Důchodové pojištění horníků.

§ 138

(1) Za horníky podle tohoto zákona se pokládají osoby, které jsou na podkladě pracovního (služebního) nebo učňovského poměru zaměstnány pod zemí nebo na povrchu:

- a) v hornictví (§ 131 obecného horního zákona),
- b) v podnicích (závodech) na dobývání živíc,
- c) v podnicích (závodech) na dobývání kaolinu, žáruvzdorných jíílů, lupku, živce, sádrovce a křemence, dále křemene používaného pro výrobu ohnivzdorných výrobků a formovacích písků, pokud se dobývání děje po hornicku a je podrobena horně-policejnímu dozoru.

(2) Dělníctí báníští inspekční asistenti se pokládají pro účely tohoto zákona za horníky podle odstavce 1, pokud se dále nestanoví jinak. Totéž platí o tajemnicích svazu zaměstnanců v hornictví, kteří dříve pracovali alespoň 10 let v hornictví.

(3) Za horníky podle odstavců 1 a 2 se však nepovažují:

- a) zaměstnanci zvláštních nehornických podniků, kteří vykonávají v hornických podnicích (závodech) nebo v podnicích (závodech) uvedených v odstavci 1, písm. b) a c), určitou práci, jež není časově předem vymezena a s báňským provozem jen nepřímou souvisí, na př. stavby domů, silnic, drah, mostů, vodní stavby;
- b) osoby, které vykonávají služby za účelem rychlé pomoci při nehodách nebo přírodních pohromách nebo za účelem rychlého odstranění provozních nebo dopravních poruch, pokud se dá předvídati, že tyto služby podle své povahy nebudou trvati déle než měsíc;
- c) zaměstnanci služby výhradně administrativní a zaměstnanci závodů sloužících výhradně obchodnímu odbytu těžby;
- d) zaměstnanci závodů zemědělských a hostinských, ozdravoven, podniků zábavních a vzdělávacích, jakož i jiných závodů, které neslouží přímo těžbě nebo zušlechťování nerostů a živíc.

(4) Ministr sociální péče může na návrh Ústřední národní pojišťovny v dohodě s ministrem průmyslu a po slyšení jednotné odborové organizace stanovit bližší směrnice pro posouzení, které práce v hornictví se považují za práce pod zemí, přihlédna k předpisům dosud platným.

(5) Za práci pod zemí se považuje u zaměstnanců pracujících pod zemí také činnost, kterou konají na povrchu ve funkci člena závodní (podnikové) rady, nebo činnost, kterou konají z provozních důvodů přechodně na povrchu. U zaměstnanců pracujících na povrchu, kteří jsou jen přechodně zaměstnáni z provozních důvodů také pracemi pod zemí, přihlíží se při určování doby práce pod zemí jen k době, po kterou byly práce pod zemí skutečně vykonávány.

§ 139

(1) Horník má nárok na starobní důchod též, nepožívá-li starobního důchodu podle § 62 nebo invalidního důchodu a není již zaměstnán způsobem zakládajícím povinné pojištění, jestliže dosáhl:

- a) 55 let věku a byl pojištěn alespoň 25 let při práci pod zemí, nebo

- b) 55 let věku a byl pojištěn alespoň 35 let na podkladě zaměstnání v hornictví z toho alespoň 10 let při práci pod zemí, nebo
- c) 60 let věku a byl pojištěn alespoň 15 let na podkladě zaměstnání v hornictví.

(2) Nárok na starobní důchod podle odstavce 1 nepřísluší, dokoná-li pojištěnec 55. nebo 60. rok věku až po uplynutí dvou let od výstupu z hornického zaměstnání.

(3) Pojištěnec, který byl bezprostředně před vznikem invalidity po dobu pěti let zaměstnán pod zemí nebo který alespoň z poloviny celkové doby od prvního vstupu do důchodového pojištění (pensijního zaopatření) do vzniku invalidity pracoval pod zemí, má nárok na důchod invalidní těž, je-li nucen zanechat výkonu svého posledního povolání a nemůže vykonávat ani jiné zaměstnání pod zemí přiměřené jeho dosavadnímu povolání. Nastane-li invalidita při práci pod zemí pracovním úrazem, pokládá se uvedená podmínka trvání prací pod zemí vždy za splněnou.

(4) Nastala-li horníková smrt pracovním úrazem (nemocí z povolání), pokládá se podmínka § 65, odst. 2, písm. a) za splněnou.

§ 140

(1) Za každý rok strávený v zaměstnání v hornictví činí zvyšovací částka, uvedená v § 71, odst. 3, větách prvé a druhé, 1,2 %, za dobu zaměstnání pod zemí 2 % průměrného ročního výdělku.

(2) Starobní (invalidní) důchod činí nejméně 14.400 Kčs ročně.

(3) Starobní (invalidní) důchod, vyměřený podle § 71, odst. 1 až 7 a podle odstavců 1 a 2, činí nejvýše 90 % průměrného ročního výdělku

§ 141

Vláda může, je-li to nutné z hospodářských důvodů, stanoviti nařízením, že za dobu strávenou v zaměstnáních zvláště namáhavých, nebezpečných nebo při volbě povolání opomíjených náleží k důchodům další zvyšovací částky. Zároveň stanoví zvláštní úhradu za toto zvýšení důchodů.

DRUHÝ ODDÍL

Důchodové pojištění redaktorů.

§ 142

Vláda upraví nařízením od 1. října 1948 předpisy o zvláštním pojištění redaktorů v soukromoprávním služebním poměru (zákon ze dne 3. července 1936, č. 189 Sb., o pracovním poměru redaktorů, a § 1, odst. 1 a § 2, odst. 2 zákona ze dne 28. května 1947, č. 101 Sb., o postavení redaktorů a o Svazech novinářů), prováděném až dosud podle § 124 zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, na Slovensku podle nařízení ze dne 8. února 1946, č. 17 Sb. n. SNR, o pensijním pojištění některých soukromých zaměstnanců na vyšší dávky, a to po slyšení Ústřední národní pojišťovny a výboru Ústředního svazu československých novinářů. Nařízení musí obsahovati zejména ustanovení o podmínkách pro přiznání dávek a o jejich výměře, o úhradě, o odděleném účtování a správě jmění tohoto pojištění a o zřízení poradního sboru.

TŘETÍ ODDÍL
Důchodové připojištění.

§ 143

(1) Ústřední národní pojišťovna může pojišťovati na podkladě individuálních nebo kolektivních smluv:

- a) pojištěnce na dávky uvedené v § 60 nebo v § 26, odst. 3 ve vyšší výměře nebo za jiných podmínkách;
- b) důchodce na zvýšení jejich důchodů a důchodů jejich pozůstalých;
- c) osoby uvedené v § 4 na odškodnění za pracovní úrazy podle §§ 76 a násl., a to za podmínek § 117, odst. 3 a § 137.

(2) Ústřední národní pojišťovna vydá do 30. června 1949 podmínky a pojistné sazby pro toto pojištění.

§ 144

Ústřední národní pojišťovna může uzavíratí kolektivní připojišťovací smlouvy pro jednotlivé skupiny pojištěnců zastoupené příslušnými orgány jednotné odborové organizace nebo vrcholných zájmových stavovských organizací. Jsou-li takovéto smlouvy schváleny ministerstvem sociální péče a věcně příslušným ministerstvem, jsou závazné pro všechny členy organizace, pokud členství v ní není povinné.

§ 145

(1) Připojištění podle §§ 143 a 144 provádí Ústřední národní pojišťovna na podkladě vzájemnosti ve zvláštním oddělení se samostatným účtováním a hospodařením.

(2) V jednotlivých kolektivních připojišťovacích smlouvách může býti vyhrazeno, že též připojištění podle smlouvy bude prováděno se samostatným účtováním a hospodařením a odděleně od ostatních připojištění.

§ 146

Ministerstvo sociální péče schvaluje podmínky pro připojištění, a to jednak pro jednotlivé pojištěnce (připojištění individuální), jednak pro skupiny pojištěnců (připojištění kolektivní), jakož i pojistné sazby a stanovy oddělení pro připojištění, které vydá Ústřední národní pojišťovna.

ČTVRTÝ ODDÍL
Pojištění na podkladě dobrovolnosti.

§ 147

Dobrovolné pokračování v nemocenském pojištění

(1) Kdo zanechal výdělečné činnosti zakládající povinné pojištění, může pokračovati dobrovolně v nemocenském pojištění, byl-li v posledních 18 měsících před zánikem povinného pojištění alespoň 180 dnů povinně pojištěn podle § 2, odst. 1, písm. a) až c) a zdržuje-li se nadále na území Československé republiky.

(2) Pojištěnec se musí přihlásiti k dobrovolnému pokračování v nemocenském pojištění před uplynutím ochranné lhůty (§§ 52 a 53).

(3) Není-li stanoveno jinak, platí ustanovení o povinném pojištění nemocenském obdobně i pro dobrovolné pokračování v něm kromě ustanovení § 52 o ochranné lhůtě a ustanovení § 40, věty druhé, jímž se vylučuje započítání předchozí podpůrní doby.

(4) Přihlášením k dobrovolnému pokračování v pojištění nemohou být zkráceny nároky pojištěncovy z povinného pojištění.

(5) Dobrovolné pokračování v pojištění počíná dnem následujícím po zániku předcházejícího povinného pojištění.

(6) Dobrovolné pokračování v pojištění zaniká:

- a) vznikem povinného pojištění,
- b) nebylo-li zapláceno pojistné do konce kalendářního měsíce, v němž je splatné (odstavec 7), a to posledním dnem tohoto měsíce,
- c) dnem, kdy se pojištěnec vystěhuje z Československé republiky.

(7) Pojištěnec dobrovolně pokračující v pojištění platí pojistné z vyměřovacího základu zjištěného obdobně podle § 36, odst. 3 v období, které předcházelo dobrovolnému pokračování v pojištění nebo podle volby pojištěncovy z vyměřovacího základu polovičního, ne však nižšího, než činí horní hranice nejnižšího stupně vyměřovacího základu podle § 36, odst. 2. Toto pojistné se platí ode dne zániku povinného pojištění měsíčně předem. První pojistné jest zaplatiti do patnácti dnů ode dne, kdy pojišťovna oznámí pojištěnci výši pojistného.

(8) Nemocenské z dobrovolného pokračování v pojištění se stanoví podle vyměřovacího základu odpovídajícího pojistnému (odstavec 7).

§ 148

Dobrovolné pokračování v důchodovém pojištění

(1) Pojištěnec, jehož povinné pojištění zaniklo, může dobrovolně pokračovati v důchodovém pojištění, je-li v den, kdy se k tomuto pojištění přihlašuje, splněna podmínka podle § 61. Nestanoví-li tento zákona jinak, platí pro dobrovolné pokračování v pojištění předpisy o povinném pojištění.

(2) Dobrovolné pokračování v pojištění počíná dnem, kdy přihláška k němu došla do pojišťovny, bylo-li první pojistné zapláceno do měsíce po vyměření.

(3) Dobrovolné pokračování v pojištění zaniká:

- a) vznikem povinného pojištění,
- b) dnem, kterým se pojištěnec stane veřejným zaměstnancem podle § 7,
- c) vznikem dobrovolného pojištění podle § 150,
- d) dnem, od něhož se pojištěnci přizná důchod,
- e) nezaplatí-li pojištěnec pojistné do 12 měsíců ode dne splatnosti, posledním dnem, za který bylo ještě zapláceno pojistné.

(4) Pojistné za dobrovolné pokračování v pojištění se vyměřuje z průměrného výdělku (§ 71, odst. 5), zjištěného ke dni zániku povinného pojištění, a platí je pojištěnec.

§ 149**Dobrovolné pojištění nemocenské.**

(1) Osoby nepodléhající povinnému nemocenskému pojištění se mohou se souhlasem pojišťovny dobrovolně pojistiti na dávky nemocenského pojištění.

(2) Nárok osob pojištěných podle odstavce 1 na dávky vzniká po uplynutí čekací doby uvedené ve směrnících podle odstavce 6, která nesmí být kratší čtyř a delší osmi týdnů. Nárok však nevzniká vůbec při onemocnění, těhotenství nebo porodu, byla-li osoba dobrovolně pojištěná nemocná nebo těhotná již v době přihlášky.

(3) Nárok na dávky pro rodinné příslušníky nemůže být předmětem pojištění podle odstavce 1.

(4) Osoby, které se přihlašují k tomuto pojištění, jsou povinny zaplatiti zápisné ve výši pojistného za jeden měsíc. Pojistné se platí měsíčně předem.

(5) Pojištění vzniká, nebo-li pojistné zapláceno do patnácti dnů ode dne splatnosti.

(6) Podrobnosti o dobrovolném pojištění, zejména o rozsahu nároku na dávky a výši pojistného, jež může být stanoveno pevnou částkou, určí směrnice, které vydá Ústřední národní pojišťovna se schválením ministerstva sociální péče.

§ 150**Dobrovolné pojištění důchodové.**

(1) Ministerstvo sociální péče stanoví po slyšení Ústřední národní pojišťovny vyhláškou, které osoby činné ve veřejné správě, zastupitelských sborech nebo jinak a odměňované pravidelně za tuto činnost se mohou dobrovolně pojistiti podle § 1, písm. b), nejsou-li veřejnými zaměstnanci podle § 7. Vyplácená odměna se klade na roveň příjmu tvořícímu vyměřovací základ podle § 20.

(2) Československé státní občany, zaměstnané trvale v cizině u jiných tuzemských zaměstnanců, než kteří jsou uvedeni v § 3, odst. 4, může zaměstnavatel dobrovolně pojistiti podle § 1, písm. b) se souhlasem Ústřední národní pojišťovny, jež může pro toto pojištění stanovit zvláštní podmínky. V těchto případech se klade jejich zaměstnání v cizině na roveň zaměstnání v tuzemsku a přihlášená odměna na roveň příjmu tvořícímu vyměřovací základ podle § 20.

(3) Pojištění podle odstavců 1 a 2 se klade na roveň pojištění povinnému podle § 2, odst. 1, písm. a).

(4) Dobrovolné pojištění počíná dnem, kdy přihláška k němu došla do pojišťovny, bylo-li první pojistné zapláceno do měsíce po vyměření.

(5) Dobrovolné pojištění zaniká v případech uvedených v § 148, odst. 3, písm. a), b), d) a e).

(6) Pojistné za dobrovolné pojištění podle odstavce 1 platí pojištěnec, pojistné za dobrovolné pojištění podle odstavce 2 platí zaměstnavatel.

(7) Vláda se zmocňuje, aby nařízením stanovila, za jakých podmínek podléhají osoby uvedené v odstavci 1 povinnému pojištění podle § 1.

PÁTÝ ODDÍL**Zajištění dávek nepojištěným osobám.****§ 151**

Ministerstvo sociální péče může v dohodě se zúčastněnými ministerstvy a po slyšení Ústřední národní pojišťovny uložit jí, aby poskytovala ošetřování v nemoci, pomoc v mateřství a po případě i jiné dávky nemocenského pojištění určitých skupinám osob podle tohoto zákona nepojištěným, zejména studujícím nebo členům církevních řádů a společností, činným ve školské, zdravotní nebo sociální službě, za přiměřenou úhradu stanovenou úhrnkově.

TŘETÍ ODDÍL**Opravné řízení a organizace pojišťovacích soudů.****§ 228****Opravné prostředky.**

(1) Proti výměrům pojišťovny je možno podati opravný prostředek k pojišťovacímu soudu.

(2) Opravný prostředek jest podati do třiceti dnů ode dne doručení výměru u té pojišťovny, proti jejímuž výměru směřuje, a to písemně ve dvou vyhotoveních nebo ústně do protokolu. Opravný prostředek podaný u jiné než příslušné pojišťovny (§ 218 a § 219) pokládá se za platně podaný.

(3) Požádá-li strana před uplynutím lhůty podle odstavce 2 o sdělení výpočtu důchodu, běží jí nová lhůta ode dne, kdy jí pojišťovna výpočet doručila.

(4) Nezmění-li pojišťovna své rozhodnutí do patnácti dnů ode dne, kdy jí byl opravný prostředek doručen, a to tak, že vyhoví opravnému prostředku, je povinna v této lhůtě jej předložit příslušnému pojišťovacímu soudu. O formálních vadách opravného prostředku nerozhoduje.

Pojišťovací soud**§ 229**

(1) Pojišťovací soud se skládá z předsedy, potřebného počtu soudců z povolání a potřebného počtu přísedících z řad pojištěnců.

(2) Předsedu a ostatní soudce z povolání jmenuje ministr spravedlnosti v dohodě s ministrem sociální péče z osob způsobilých k úřadu soudcovskému nebo z jiných osob práva znalých, jestliže je zaručena jejich odborná způsobilost v oboru národního pojištění; vláda stanoví nařízením bližší podmínky k dosažení úřadu soudcovského u pojišťovacích soudů.

(3) Přísedící a jejich náhradníky jmenuje ministr sociální péče z řad pojištěnců, a to na návrh jednotné odborové organizace a vrcholných zájmových organizací. Mezi přísedícími musí být v dostatečném počtu zastoupeny všechny skupiny pojištěnců národního pojištění.

§ 230

(1) Přísedícím pojišťovacího soudu může být pouze, kdo je volitelný za člena zastupitelského sboru Ústřední národní pojišťovny, nemůže však jím být člen některého zastupitelského sboru.

(2) Úřad přísedícího pojišťovacího soudu je čestný. Přísedící mají nárok na náhradu hotových výloh a na náhradu za ztrátu času a ušlý výdělek. Náhrady budou stanoveny směrnicemi vydanými ministerstvem spravedlnosti v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Funkční období přisedících je šestileté. Přisedící zůstávají v úřadě i po uplynutí této doby, dokud nenastoupí v úřad jejich nástupci.

(4) Přisedící pojišťovacího soudu slíbí předsedovi rukou dáním, že budou vykonávat svůj úřad svědomitě a nestranně a že budou zachovávat zákony.

(5) Ministr sociální péče odvolá na návrh předsedy pojišťovacího soudu přisedícího, u něhož nejsou splněny podmínky pro úřad přisedícího nebo který trvale zanedbává povinnosti svého úřadu. Přisedícímu, který zanedbal povinnosti svého úřadu, může předseda uložit pořádkový trest až do 1.000 Kčs a náhradu útrat řízení zmařeného jeho vinou.

(6) Proti rozhodnutí předsedy podle předchozího odstavce, jež se doručí písemně, je možno si stěžovati k vrchnímu pojišťovacímu soudu písemnou stížností, podanou u předsedy pojišťovacího soudu v patnácti dnech ode dne doručení.

(7) Vládní nařízení podle § 229, odst. 2 stanoví podrobné předpisy o jmenování přisedících a o zbavení úřadu přisedícího, jakož i o službě u pojišťovacích soudů a upraví jejich jednací řád.

§ 231

Pojišťovací soudy rozhodují:

1. o opravných prostředcích proti výměrům pojišťovny;
2. ve sporech mezi pojišťovnu a veřejnými zdravotními ústavy (zařízeními) podle §§ 198 a 199, vzniklých při provádění tohoto zákona.

§ 232

(1) O opravných prostředcích podle § 231, č. 1 rozhoduje pojišťovací soud, v jehož obvodě jest sídlo pojišťovny (§§ 218 a 219), která napadený výměr vydala, nebo podle volby stěžovatele pojišťovací soud, v jehož obvodě má stěžovatel své bydliště. Spory o dávky důchodového pojištění rozhoduje však vždy pojišťovací soud v sídle sborového soudu I. stolice, pro jehož místní příslušnost platí ustanovení věty první.

(2) Spory podle § 231, č. 2 rozhoduje pojišťovací soud, v jehož obvodě je sídlo (bydliště) žalované strany.

§ 233

(1) Pojišťovací soudy rozhodují ve sporech o dávky z pojištění, čítajíc v to dávky z připojištění, v tříčlenných senátech, v ostatních sporech samosoudci.

(2) Senáty se skládají z předsedy, jímž je předseda soudu nebo jiný soudce z povolání, a ze dvou přisedících, které povolává předseda.

Vrchní pojišťovací soud.

§ 234

Proti rozhodnutím pojišťovacího soudu je možno podati odvolání k vrchnímu pojišťovacímu soudu, pokud to nebude vyloučeno zákonem (§ 239) pro spory o věcech nepatrných.

§ 235

(1) Vrchní pojišťovací soud se skládá z předsedy, jeho náměstků, potřebného počtu soudců z povolání a potřebného počtu přísedících.

(2) Vrchní pojišťovací soud rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím pojišťovacího soudu podle § 231, č. 2 a proti jiným jeho rozhodnutím, které určí zákon podle § 239, v senátech tříčlenných. Jinak rozhoduje v pětičlenných senátech. Tříčlenné senáty se skládají z předsedy, jímž je předseda soudu nebo některý z jeho náměstků, a dvou soudců z povolání, senáty pětičlenné mimo to ze dvou přísedících, které povolává předseda.

(3) Ustanovení §§ 229 a 230 platí obdobně.

Nejvyšší pojišťovací soud.**§ 236**

O dovoláních proti rozhodnutím vrchních pojišťovacích soudů rozhoduje nejvyšší pojišťovací soud zřízený při nejvyšším soudě v Brně.

§ 237

Dovolání je přípustné pro nezákonnost v případech, které určí zákon (§ 239).

§ 238

Předsedu, jeho náměstka a potřebný počet členů nejvyššího pojišťovacího soudu jmenuje na návrh vlády prezident republiky z řad členů nejvyššího soudu, po případě z řad jiných osob práva znalých, které mají vynikající znalosti sociálního pojištění.

§ 239

Zřízení a organizaci pojišťovacích soudů, vrchních pojišťovacích soudů a nejvyššího pojišťovacího soudu, jakož i řízení před těmito soudy upraví zvláštní zákon.

§ 240

Společná ustanovení o pojišťovacím soudnictví.

(1) Služební dohled nad pojišťovacími soudy náleží předsedům vrchních pojišťovacích soudů a nad vrchními pojišťovacími soudy a nejvyšším pojišťovacím soudem prvním prezidentu nejvyššího soudu. Ministerstvo spravedlnosti vykonává nejvyšší dohled nad pojišťovacím soudnictvím vůbec.

(2) O disciplinární odpovědnosti soudců z povolání činných u pojišťovacích soudů, vrchních pojišťovacích soudů a nejvyššího pojišťovacího soudu platí všeobecná ustanovení o disciplinární odpovědnosti soudců vůbec.

(3) Osobní a věcné náklady na pojišťovací soudnictví hradí stát.

ČTVRTÝ ODDÍL**Ustanovení trestní.****§ 241**

Pro přestupek bude potrestán, nejde-li o čin trestný přísněji,

- a) kdo nevyhoví včas bez náležité omluvy ohlašovací povinnosti tímto zákonem nebo neučiní tak správně; oznámení podané u nepříslušné pojišťovny není přestupkem;
- b) kdo bez náležité omluvy nesplní vůbec nebo splní jen nedostatečně povinnost vésti, uschovávat a předkládat záznamy podle §§ 21 až 23;
- c) zaměstnavatel nebo zaměstnanec pojišťovny, jenž sjednal s pojištěncem smlouvu, kterou mají být omezena nebo zkrácena práva vyplývající pro pojištěnce z tohoto zákona;
- d) kdo poruší povinnost mlčeti uloženou mu tímto zákonem;
- e) kdo v řízení o dávkách učiní úmyslně nebo z nedbalosti nepravdivou výpověď o okolnostech, které mohou mít vliv na rozhodnutí;
- f) kdo dosáhne dávky předstíráním;
- g) kdo požaduje, ač k tomu není oprávněn, poskytnutí těžké dávky z téhož právního důvodu u několika územních organizačních složek pojišťovny, aby vylákal totéž plnění několikrát;
- h) kdo poruší ustanovení o úrazové zábraně (§§ 97 až 99);
- ch) kdo nevyhoví jiné povinnosti podle tohoto zákona.

§ 242

(1) Dopustila-li se přestupku podle § 241 osoba jednající za právnickou osobu, lze také právnické osobě uložit pokutu podle § 243. Právnickou osobu zastupuje v trestním řízení orgán, který je podle zákonných nebo statutárních předpisů povolán zastupovat ji navenek. Skládá-li se tento orgán z několika fyzických osob, má právo a na vyzvání úřadu povinnost ustanovit osobu, která v trestním řízení právnickou osobu zastupuje. Neučiní-li tak v ustanovené lhůtě nebo je-li nebezpečí v prodlení, může úřad sám takovou osobu ustanovit.

(2) Pověřil-li zaměstnavatel podle § 14, odst. 4 třetí osobu činností uvedenou v § 241, písm. a) nebo písm. b), je trestně odpovědná tato osoba. Zaměstnavatel však ručí za pokutu uloženou této osobě.

§ 243

(1) Přestupky (§§ 241 a 242) se trestají podle zavinění a podle výše způsobené škody pokutou až do 15.000 Kčs; je-li nedobytná, vězením až do jednoho měsíce.

(2) Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, platí pro řízení o přestupcích podle §§ 241 a 242 předpisy o trestním řízení správním (policejním).

(3) Z nálezů se lze odvolat do patnácti dnů. Rozhodnutí o odvolání má platnost konečnou.

§ 244

Trestnost přestupků uvedených v §§ 241 a 242 pomíjí,

- a) odčinil-li pachatel závalu, kterou způsobil trestným činem, dříve, nežli se dověděl, že proti němu bylo zavedeno trestní řízení;
- b) promlčením.

§ 245

(1) Přestupky podle §§ 241 a 242 se promlčují, nebylo-li zavedeno trestní řízení proti pachateli v šesti měsících ode dne, kdy přestala činnost (jednání nebo opomenutí) náležející ke skutkové podstatě přestupku. Nastal-li výsledek náležející ke skutkové podstatě teprve později, počíná lhůta od této doby.

(2) Uložený trest se promlčuje ve třech letech ode dne, kdy nález nabyl právní moci. Promlčení se staví po dobu, po kterou byl povolen odklad výkonu trestu.

OSMÁ ČÁST

Přechodná a závěrečná ustanovení.

PRVNÍ ODDÍL

Společná ustanovení přechodná.

§ 246

(1) Ministr sociální péče se zmocňuje, aby do 31. prosince 1950 vydával vyhláškami v Úředním listě organizační a přechodná opatření potřebná k vybudování národního pojištění a k přizpůsobení dosavadního stavu veřejnoprávního sociálního pojištění právnímu stavu zavedenému tímto zákonem, zejména pokud jde o přechodnou platnost dosavadních předpisů o veřejnoprávním sociálním pojištění po dni počátku účinnosti některých ustanovení tohoto zákona. Dokud nenabudou účinnosti všechna ustanovení tohoto zákona, mohou být vyhláškami podle první věty dosavadní předpisy změněny.

(2) Pokud se opatření podle odstavce 1 týkají též péče zdravotní, učiní je ministr sociální péče v dohodě s ministerstvem zdravotnictví.

§ 255

(1) Dokud ustanovení § 120, odst. 1 nenabude účinnosti, platí tato ustanovení:

- a) Z pojistného hradí zaměstnavatel a zaměstnanec části, které určí vláda nařízením.
- b) Zaměstnavatel je povinen odváděti pojišťovně celé pojistné; část pojistného připadající na zaměstnance může však zaměstnavatel při výplatě mzdy (služného, platu, služebních požitků) sraziti částkou, která připadá poměrně na toto výplatní období. Neužije-li zaměstnavatel tohoto svého práva, může ho při pozdějších výplatách použiti jen potud, neuplynul-li od této výplaty více než měsíc. To platí i tenkrát, bylo-li pojistné vyměřeno dodatečně. Zaměstnancům, jimž se vyplácí mzda (služné, plat, služební požitky) pravidelně v časových obdobích delších jednoho měsíce, může zaměstnavatel sraziti pojistné na ně připadající při nejbližší výplatě.
- c) Pojistné, které zaměstnavatel srážel zaměstnanci ze mzdy (služného, platu, služebních požitků), se považuje za statek svěřený zaměstnavateli.
- d) Zaměstnavatel, který vědomě sráží zaměstnanci při výplatě více na pojistném než je přípustné podle hořejších ustanovení, dopouští se přestupku, který se stíhá podle §§ 241 až 245.
- e) Kdo do šesti měsíců ode dne splatnosti pojistného nezaplatil ani část pojistného připadající na zaměstnance podle písm. a), nebyl-li mu pojišťovnou povolen odklad k zaplacení pojistného a nejde-li o čin přísněji trestný, dopouští se přestupku, který se stíhá podle §§ 241 až 245 a trestá pokutou až do 50.000 Kčs, a je-li nedobytná, vězením až do tří měsíců.
- f) Ministerstvo sociální péče může vyhláškou v Úředním listě stanovit, že části pojistného, které platí zaměstnanec, se určují pevnými částkami odstupňovanými podle výše příjmu.

(2) Dokud nenabude účinnosti § 135, platí ustanovení odstavce 1, písm. a) obdobně o plátcí a příjemci odpočivných nebo zaopatřovacích platů [§ 8, písm. b) a c)].

§ 256

Ustanovení § 19 platí, i když pojištění zaniklo před 1. říjnem 1948.

§ 257

Ústřední národní pojišťovna může stanoviti vyhláškou, že se pojistné podle tohoto zákona platí až ode dne následujícího po výplatním období, které počíná před 1. říjnem 1948 a končí po něm.

§ 258

Právo pojišťovny vyměřiti pojistné splatné před 1. říjnem 1948 se promlčuje v pěti letech ode dne splatnosti, pokud podle příslušných předpisů platných před tímto dnem nebylo již promlčeno.

§ 260

Ustanovení §§ 241 až 245 platí také pro stíhání přestupků spáchaných a nepotrestaných před 1. říjnem 1948, pokud byly trestné také podle dosavadních předpisů.

DRUHÝ ODDÍL**Přechodná ustanovení nemocenského pojištění.****§ 261**

Věcné i opakující se peněžité dávky nemocenského pojištění se poskytují podle tohoto zákona od 1. října 1948 i tehdy, napadla-li dávka dříve.

§ 262

Pojišťovna poskytne veřejné nemocnici (§§ 198 a 199) za ošetřování pojištěnců a rodinných příslušníků úhradu podle ustanovení §§ 198 a 199 od 1. října 1948, i když pojištěnec nebo rodinný příslušník byl přijat do ošetřování v nemocnici před tímto dnem.

§ 263

(1) Pojištěncům, kteří dne 1. října 1948 mají nárok na nemocenské podle § 36 pro neschopnost k práci nastalou před tímto dnem, vyměří se od tohoto dne nemocenské podle stupňů uvedených v § 36, odst. 2 tak, že první a druhé třídy podle dosud platných předpisů odpovídá první stupeň, třetí až šestnácté třídy postupně stupeň druhý až patnáctý. K změnám příjmů, nastalým u těchto pojištěnců po 30. září 1948, přihlédne se podle ustanovení § 36, odst. 3, věty šesté.

(2) Běh karenčních lhůt podle § 37, odst. 1 a 2 počíná nejdříve 1. lednem 1950.

(3) Do podpůrcí doby podle § 36 se započítává podpůrcí doba podle předpisů o nemocenském pojištění platných (použitelných) do 30. září 1948.

§ 264

Peněžité dávky v mateřství se poskytují podle právních předpisů platných (použitelných) v den porodu. Nastane-li však porod v době od 15. srpna 1948 do 15. listopadu 1948, poskytne pojišťovna peněžité dávky v mateřství podle onoho práva, podle něhož jest úhrn peněžitých dávek v mateřství vyšší. Jsou-li podmínky pro přiznání dávky splněny pouze podle jednoho práva, poskytnou se dávky podle tohoto práva. Peněžité dávky v mateřství vyplácené do 30. září 1948 se započatou do celkového nároku. Peněžitými dávkami se tu rozumějí také peněžité náhrady za naturální dávky při porodu.

§ 265

(1) Osoby dobrovolně pokračující v nemocenském pojištění dne 30. září 1948 budou od tohoto dne platiti pojistné z příjmu rovnajícího se střednímu výdělku oné třídy, ve které dosud v pojištění pokračovaly.

(2) Ústřední národní pojišťovna stanoví vyhláškou, jakým způsobem bude převedeno dobrovolné pojištění podle § 251 zákona č. 221/1924 Sb. v pojištění podle § 149 tohoto zákona.

§ 266

(1) Jestliže osoby, které teprve tímto zákonem budou podrobeny nemocenskému pojištění, nebo jejich rodinní příslušníci sjednali nebo sjednají před 1. lednem 1950 se soukromými (smluvními) pojišťovnami pojistné smlouvy o pojištění pro případ nemoci nebo mateřství, zanikne smlouva o tomto pojištění bez výpovědi, oznámí-li pojistník do 30. června 1950 smluvní pojišťovně doporučeným dopisem, že ruší tuto smlouvu. Smlouva se uší prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni doručení oznámení. Pojistník může se stejným účinkem zrušiti takovým oznámením smlouvy o soukromém pojištění úrazovém nebo o soukromém pojištění na pohřebné, které byly sjednány v oboru soukromého (smluvního) nemocenského pojištění.

(2) Soukromá pojišťovna, se kterou pojistník zrušil smlouvu podle odstavce 1, je povinna odškodniti pojistné případy nastalé do dne zániku smluvního pojištění, budou-li takové nároky ohlášeny smluvním způsobem.

TŘETÍ ODDÍL**Přechodná ustanovení důchodového pojištění.****§ 267**

(1) Podle tohoto zákona se posuzují všechny dávky, které napadly za jeho účinnosti. Důchody napadlé podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění (pojištění invalidní, pensijní, hornické a úrazové) a vyplácené za účinnosti tohoto zákona se pokládají za důchody podle tohoto zákona; další trvání nároků na ně posuzuje se podle ustanovení tohoto zákona. Kdyby však nebyla podle tohoto zákona splněna nebo později odpadla některá podmínka pro další výplatu důchodu, důchod by však náležel podle dosavadních předpisů, trvá nárok na tento důchod i nadále, avšak pouze ve výši podle dosavadních předpisů.

(2) Tam, kde tento zákon vyžaduje k vzniku nároku na dávky nebo její výši určitou dobu trvání pojištění, kladou se příspěvkové doby, získané v některém z dosavadních odvětví veřejnoprávního důchodového pojištění včetně dobrovolného pokračování v pojištění, na roveň době pojištění podle tohoto zákona. Ke krácení nebo zrušení příspěvkové doby v důsledku vrácení premii nebo výplaty výbavného podle dosavadních předpisů o pensijním pojištění se pro nároky na dávky podle tohoto zákona nepřihlíží.

(3) Je-li podle tohoto zákona pro výši nároků rozhodný výdělek pojištěnce v určité době, kladou se horní hranice tříd, v nichž byl pojištěnec zařazen podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění před 1. říjnem 1948, v hornickém pojištění pak započitatelné požitky, na roveň výdělku, který je podkladem pro stanovení průměrného ročního výdělku podle § 71, odst. 5.

(4) Napadne-li starobní (invalidní) důchod po 30. září 1948 a nezískal-li pojištěnec v pojištění příspěvkovou dobu po 31. prosinci 1945, vyměří se mu důchod tak, jako by napadl dne 30. září 1948. Ustanovení § 270 platí i zde. Napadne-li vdovský důchod po takové osobě, vyměří se jí důchod sazbou uvedenou v § 74 z důchodu starobního (invalidního) nebo z nároku na něj.

§ 268

(1) Starobní (invalidní) důchod přiznaný podle tohoto zákona nesmí být nižší než starobní nebo invalidní důchod, který by byl napadl 30. září 1948 podle dosavadních předpisů, zvýšený podle § 270. Takto vyměřený důchod nesmí přesahovati 85 % průměrného ročního výdělku (§ 71, odst. 5).

(2) Ustanovení odstavce 1 platí i pro úhrn důchodů pozůstalých, které se vyměřují z důchodů podle odstavce 1.

(3) Při zjišťování nároku podle dosavadních předpisů ve smyslu odstavců 1 a 2 jest vzít zřetel k dosavadním předpisům o přestupech ve veřejnoprávním důchodovém pojištění (zaopatření), účinným před 1. říjnem 1948. Přestupy osob, které dosud byly v zaměstnání vyňatém z pojistné povinnosti podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění a které vstupují do pojištění podle tohoto zákona, upraví vláda nařízením.

(4) Pro hornické provisionisty, kteří získají do 30. září 1948 alespoň jeden příspěvkový měsíc na podkladě zaměstnání v hornictví, zůstává ustanovení § 88 zákona ze dne 6. března 1947, č. 44 Sb., o hornickém pensijním pojištění nedotčeno. Jsou-li splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení, vyměří se jim důchod podle zákona č. 44/1947 Sb.

(5) Nároky zaměstnanců ze smluv a předpisů o pensijním zaopatření jejich a jejich rodinných příslušníků, zůstávají nedotčeny. Z těchto plnění lze však odečítati dávky poskytované podle tohoto zákona s výjimkou zvýšení podle § 270. Z účelového jmění, které dosud sloužilo k zajištění nároků zaměstnanců vyňatých z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění, může být zřízen příplatkový ústav podle zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 98 Sb., o soustředění pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách a o některých dalších opatřeních v oboru veřejnoprávního sociálního pojištění; v tom případě jest zaměstnavatel povinen zajistiti u tohoto zařízení takové nároky, aby se spolu s nároky podle tohoto zákona rovnaly alespoň nárokům podle dosavadních smluv a předpisů o pensijním zaopatření. O daňových, dávkových a poplatkových úlevách platí zde obdobně ustanovení zákona č. 98/1948 Sb.

§ 269

(1) Získal-li pojištěnec čekací dobu podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění a nároky do 30. září 1948 nezanikly, platí do 30. září 1951 podmínka § 61 za splněnou.

(2) Získal-li pojištěnec čekací dobu podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění a nezanikly-li nároky do 30. září 1948, avšak k nápadu důchodu do tohoto dne nedošlo, ježto nebyly splněny podmínky nápadu stanovené dosavadními předpisy, byly však splněny podmínky nápadu důchodu podle tohoto zákona, náleží důchod za podmínek a ve výši podle tohoto zákona od 1. října 1948. Vdovské důchody po pojištěncích podle zákona č. 221/1924 Sb. a předpisů tento zákon měnících a doplňujících náleží však za podmínek § 65, odst. 2, písm. b), c) nebo d) ve výši 1.000 Kčs měsíčně, za podmínek § 65, odst. 2, písm. a) ve výši 800 Kčs měsíčně. Ustanovení § 74, odst. 5 platí zde obdobně.

(3) Osoby, které dne 30. září 1948 dobrovolně pokračovaly v pojištění podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění, mohou dobrovolně pokračovati v pojištění i po tomto dni s dosavadním pojistným a s účinkem dobrovolného pokračování v pojištění podle tohoto zákona.

(4) U pojištěnce, který do 30. září 1948 získal v pojištění aspoň 15 let, platí podmínka 20 let pojištění podle § 62, odst. 2 za splněnou.

(5) Nárok na výbavné podle předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců, vzniklý po 30. září 1941, ale do 30. září 1948 neuplatněný, lze uplatnit do 30. září 1949. Výbavné náleží ve výši podle předpisů platných v den sňatku.

(6) Doby služby v československých legiích nebo v Rudé armádě (zákon ze dne 24. července 1919, č. 462 Sb., o propůjčování míst legionářům, a zákon ze dne 3. října 1946, č. 196 Sb., jímž se doplňují některá ustanovení zákona č. 462/1919 Sb.) a doby jiné účasti na národním boji za osvobození (zákon ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození) se v rozsahu započitatelném pro veřejné zaměstnance podle uvedených zákonů kladou pro pojištěnce podle tohoto zákona na roveň dobám pojištění podle tohoto zákona, pokud nebyly již podle dosavadních předpisů započteny jako příspěvkové doby.

(7) Starobní (invalidní) důchody osob uvedených v §§ 4 a 5, pokud napadly do 30. září 1953, činí nejvýše 21.000 Kčs ročně; napadly-li v době od 1. října 1953 do 30. září 1958, činí nejvýše 30.000 Kčs ročně. Vdovské a sirotčí důchody vyměřují se ze starobních (invalidních) důchodů, stanovených podle předchozí věty. Tato ustanovení se nevztahují na pojištěnce, kteří do 30. září 1948 získali čekací dobu podle dosavadních předpisů o veřejnoprávním pojištění a jejichž nároky do tohoto dne nezanikly.

§ 270

(1) Důchody přiznané podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří, a zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ve znění předpisů tyto zákony měnících a doplňujících, napadlé do 30. září 1948, se upravují od 1. října 1948 takto:

- a) Důchody invalidní a starobní včetně zvýšení pro bezmocnost a zvýšení podle zákona ze dne 13. prosince 1945, č. 156 Sb., o přídavcích k důchodům z veřejnoprávního sociálního pojištění, avšak bez výchovného (odstavce 3), se zvyšují o 40 % důchodu. Invalidní a starobní důchody přiznané podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění předpisů jej měnících a doplňujících se dále zvyšují o 300 Kčs měsíčně. Úhrnné zvýšení nesmí přesahovati 800 Kčs měsíčně.
- b) Vdovské důchody, u nichž jsou splněny podmínky § 65, odst. 2, písm. b), c) nebo d), včetně zvýšení pro bezmocnost a zvýšení podle zákona č. 156/1945 Sb. se zvyšují o 70 %. Splní-li se nebo odpadnou-li tyto podmínky později, přizná se nebo odejme se zvýšení podle věty prvé ode dne změny. Vdovské důchody přiznané podle zákona č. 221/1924 Sb. a předpisů tento zákon měnících a doplňujících se dále zvyšují o 200 Kčs měsíčně. Úhrnné zvýšení nesmí přesahovati 700 Kčs měsíčně.
- c) Sirotčí důchody se zvyšují o 200 Kčs měsíčně.

(2) Invalidní (hornické) provise a starobní provise, přiznané v provisním pojištění před 1. lednem 1947, se upraví na výši, která by podle dosavadních předpisů náležela důchodcům alespoň 65letým, vdovské provise pak na výši, která by podle dosavadních předpisů náležela vdovám alespoň 55letým, pokud je už nepobírají. Takto upravené důchody se zvyšují podle odstavce 1 tak, jako důchody podle zákona č. 221/1924 Sb. a předpisů tento zákon měnících a doplňujících. Stejně se zvyšují důchody přiznané v provisním pojištění po 31. prosinci 1946 osobám, na něž se nevztahuje zákon č. 44/1947 Sb.

(3) Místo dosavadního výchovného (vychovávacího příplatku, příplatku na dítě) k důchodům podle odstavce 1 náleží výchovné ve výši rodinných přídatků podle zákona č. 154/1945 Sb. ve znění předpisů jej měnících a doplňujících.

(4) Dosavadní důchody vdovecké, rodičů, sester a dcer nahrazují se důchodem ve výši 8.400 Kčs ročně, pokud jejich dosavadní důchod není vyšší a pokud nemají jiný důchod podle tohoto zákona nebo z veřejného zaopatření. Jde-li o dva důchodce žijící ve společné domácnosti, platí obdobně ustanovení § 89, odst. 7.

(5) Požívá-li někdo několika důchodů, zvyšuje se podle odstavců 1 a 2 pouze nejvyšší z nich.

(6) Ustanovení o zvýšení důchodů neplatí pro důchody z připojištění a pro onu část důchodů z pensijního pojištění novinářů (redaktorů), která přesahuje výši podle obecných zásad pensijního pojištění.

(7) Důchody se podle odstavců 1 a 2 zvýší podle měsíčních splátek snížených o příspěvek na nemocenské pojištění důchodců. Ode dne zvýšení důchodů se příspěvky na nemocenské pojištění důchodců nesrážejí.

(8) Zvýšení podle předchozích odstavců náleží od první měsíční splátky po dni uvedeném v odstavci 1.

(9) Zvýšením důchodů zůstává nedotčena výše závazků třetích osob zakládajících se na právním předpisu nebo na smlouvě poskytovat příspěvek k důchodům. V případech uvedených v § 268, odst. 5 může Ústřední národní pojišťovna zvýšení důchodu zcela nebo z části odepřít. Podrobnosti stanoví Ústřední národní pojišťovna se souhlasem ministerstva sociální péče.

§ 271

(1) Důchody z veřejnoprávního úrazového pojištění včetně všech dosavadních zvýšení a příplatků se upravují od 1. října 1948, nevyplácí-li se zároveň některý z důchodů podle § 270 a je-li to pro důchodce příznivější, takto:

1. Stal-li se odškodněný úraz v podniku živnostenského před 1. prosincem 1945, zvyšují se důchody:
 - a) při 100 %ní ztrátě výdělečné schopnosti na 18.000 Kčs ročně;
 - b) při částečné ztrátě této schopnosti dosahující aspoň 20 % na onu poměrnou část částky uvedené v písm. a), která odpovídá stupni ztráty výdělečné schopnosti;
 - c) důchody pozůstalých se v těchto případech upravují na 5.400 Kčs ročně.
2. Stal-li se odškodněný úraz v podniku zemědělském nebo v lesním v zemích České a Moravskoslezské před 1. lednem 1945 nebo na Slovensku před 1. říjnem 1948, zvyšují se důchody:
 - a) při 100 %ní ztrátě výdělečné schopnosti na 12.000 Kčs ročně;
 - b) při částečné ztrátě této schopnosti dosahující aspoň 20 %, na Slovensku aspoň 25 %, na onu poměrnou část částky uvedené v písm. a), která odpovídá stupni ztráty výdělečné schopnosti;
 - c) důchody pozůstalých se v těchto případech upravují na 3.600 Kčs ročně.
3. Stal-li se odškodněný úraz v podniku živnostenském na Slovensku v době od 1. prosince 1945 do 31. prosince 1947, zvyšují se důchody:
 - a) při 100 %ní ztrátě výdělečné schopnosti na 20.000 Kčs ročně;
 - b) při částečné ztrátě výdělečné schopnosti dosahující aspoň 20 % na onu poměrnou část částky uvedené v písm. a), která odpovídá stupni ztráty výdělečné schopnosti;
 - c) důchody pozůstalých v těchto případech se upravují na 6.000 Kčs ročně.

4. Stal-li se odškodněný úraz v zemích České a Moravskoslezské v podniku živnostenském před 1. lednem 1944 nebo v podniku zemědělském nebo lesním před 1. lednem 1945, poskytne se:
- a) důchodcům, u nichž ztráta výdělečné schopnosti nedosahuje 10 %, odbytné ve výši 1.000 Kčs;
 - b) důchodcům, u nichž ztráta výdělečné schopnosti dosahuje alespoň 10 %, nepřevyšuje však 30 %, může Ústřední národní pojišťovna na místě důchodu poskytnouti odbytné, požádají-li o ně nejpozději do 30. září 1949:
od 10 % do 20 % výdělečné neschopnosti 4.000 Kčs,
nad 20 % do 25 % výdělečné neschopnosti 12.000 Kčs,
nad 25 % do 30 % výdělečné neschopnosti 18.000 Kčs.

(2) Za dobu před 1. říjnem 1948 platí od 1. ledna 1948 pro úpravu důchodů v podnicích zemědělských nebo lesních na Slovensku ustanovení čl. IV, § 4, pokud se týče § 5, odst. 2 zákona ze dne 25. března 1948, č. 70 Sb., o sjednocení některých předpisů ve veřejnoprávním sociálním pojištění.

§ 272

Do 31. prosince 1949 postupuje se u osob uvedených v § 4, u jejich manželek (manželů) a rodinných příslušníků, pokud nejsou pojištěni podle § 5, podle dosavadních předpisů o úrazovém pojištění podnikatelů zemědělských a lesních podniků a jejich rodinných příslušníků.

§ 273

Poživatelé státních starobních podpor podle zákona ze dne 21. března 1929, č. 43 Sb., o státních starobních podporách, a podle nařízení Slovenské národní rady ze dne 23. srpna 1945, č. 107 Sb. n. SNR, o dočasné úpravě státní starobní podpory, ve znění předpisů tyto předpisy měnících a doplňujících, mají od 1. října 1948 nárok na sociální důchod podle § 89. Přiznáním tohoto důchodu zaniká výplata státní starobní podpory.

§ 274

Ustanovení § 92, odst. 1 a 2 se vztahuje na důchody z veřejnoprávního důchodového pojištění napadlé před 1. říjnem 1948 jen tehdy, sejdou-li se s důchody nebo odpočivnými (zaopatřovacími) požitky napadlými po 1. říjnu 1948. Za průměrný výdělek ve smyslu § 71, odst. 5, podle něhož se posuzuje krácení stanovené v § 92, se pak považuje průměrný výdělek dosažený za účinnosti tohoto zákona.

§ 275

O příplatkových ústavech a jiných zaopatřovacích zařízeních platí také za účinnosti tohoto zákona předpisy zákona č. 98/1948 Sb.

§ 276

(1) Důchodcům Ústřední sociální pojišťovny, Všeobecného pensijnímu ústavu a Ústřední bratrské pokladny s výjimkou osob, jimž důchody napadly podle zákona č. 44/1947 Sb., kteří mají nárok na výplatu důchodové splátky za květen 1948, vyplatí se tato splátka ve výši skutečně poukazované dvakrát. Ustanovení toto se nevztahuje na důchody z připojištění.

(2) Ustanovení odstavce 1 vztahuje se na důchodce jiných nositelů pojištění podle zákona o pensijním pojištění pouze co do zákonné části jejich důchodů, které by jim příslušely, kdyby byli

pojištěny u Všeobecného pensijního ústavu. Totéž platí pro důchodce z pojištění podle § 124 zákona o pensijním pojištění.

(3) Důchodcům Ústřední sociální pojišťovny a Ústřední bratrské pokladny s výjimkou osob, jimž napadly důchody podle zákona č. 44/1947 Sb., kteří mají nárok na výplatu důchodové splátky za červenec 1948 náleží tyto jednorázové částky:

- a) k důchodům invalidním nebo starobním 600 Kčs,
- b) k důchodům vdovským (vdoveckým) 400 Kčs,
- c) k důchodům sirotčím 200 Kčs.

(4) Platy náležející podle odstavců 1 a 3 nemají za následek zvýšení daně ze mzdy.

(5) Pojistné ve všech dosavadních odvětvích veřejnoprávního důchodového pojištění od 1. května 1948 činí 10 % pracovního výdělku. Ministerstvo sociální péče upraví vyhláškou podle § 246 podrobnosti; vyžadují-li toho důvody účelné správy pojištění, může též stanoviti výjimky ze zásady věty první.

ČTVRTÝ ODDÍL **Závěrečná ustanovení.**

§ 277

(1) Působnost podle tohoto zákona vykonávají ministři (ministerstva) na Slovensku zásadně prostřednictvím příslušných pověřenců (pověřencectev), kteří se při tom řídí rozhodnutími a směrnici vydanými ministrem (ministerstvem) .

(2) Vyhlášky vyhlášené podle tohoto zákona v Úředním listě uveřejňují se, pokud se vztahují též na Slovensko, v Úředním věstníku.

§ 278

(1) Dnem 1. října 1948 pozbývají platnosti, po případě použitelnosti, všechny předpisy, které upravují veřejnoprávní nemocenské, důchodové a úrazové pojištění nebo vůbec věci upravené tímto zákonem, pokud se v něm nestanoví jinak.

(2) Zejména se ruší platnost, po případě použitelnost těchto předpisů ve znění předpisů je měnících a doplňujících:

- a) zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří,
- b) vládního nařízení ze dne 9. července 1941, č. 365 Sb. o nemocenském pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, a nařízení s mocí zákona ze dne 13. března 1941, č. 55 Sl. z., o organizaci sociálního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách a o jejich nemocenském pojištění,
- c) zákona ze dne 15. října 1925, č. 221 Sb., o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců, a zákona ze dne 18. prosince 1941, č. 270 Sl. z., o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců,
- d) vládního nařízení ze dne 15. března 1943, č. 70 Sb., o pojištění u bratrských pokladen,
- e) vládního nařízení ze dne 30. března 1942, č. 99 Sb., o nemocenském pojištění důchodců Ústřední sociální pojišťovny,
- f) zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách,

- g) zákona ze dne 6. března 1947, č. 44 Sb., o hornickém pensijním pojištění,
- h) zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb., o pojištění u báňských bratrských pokladen,
- ch) zákona ze dne 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888, o úrazovém pojištění dělníků zákonného článku XIX/1907, o pojištění průmyslových a obchodních zaměstnanců pro případ nemoci a úrazů, a zákonného článku XVI/1900, o pomocné pokladnici pro zemědělské dělníky a čeleď,
- i) zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb., o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří,
- j) zákona ze dne 30. ledna 1947, č. 18 Sb., o sjednocení některých lhůt a podmínek ve veřejnoprávním důchodovém pojištění,
- k) zákona ze dne 5. března 1947, č. 46 Sb., o odškodnění nemocí z povolání,
- l) zákona ze dne 21. března 1929, č. 43 Sb., o státních starobních podporách, a nařízení Slovenské národní rady ze dne 23. srpna 1945, č. 107 Sb. n. SNR, o dočasné úpravě státní starobní podpory,
- m) zákona ze dne 5. března 1946, č. 47 Sb., o odstranění křivd a o některých ochranných opatřeních v oboru veřejnoprávního sociálního pojištění,
- n) zákona ze dne 13. prosince 1945, č. 156 Sb., o přídavcích k důchodům z veřejnoprávního sociálního pojištění,
- o) předpisů o nemocenském pojištění zaměstnanců československých státních drah, poštovních zaměstnanců a zaměstnancům továren na tabák,
- p) zákona ze dne 25. března 1948, č. 70 Sb., o sjednocení některých předpisů ve veřejnoprávním sociálním pojištění, s výjimkou čl. V tohoto zákona.

(3) Úrazové pojištění (zaopatření) zaměstnanců státních podniků, kteří jsou zproštěni pojistné povinnosti podle § 4 zákona č. 1/1888 ř. z. ve znění čl. III zákona č. 207/1919 Sb., pokud nejsou pojištěni podle § 2, odst. 1, zůstává tímto zákonem nedotčeno.

§ 279

(1) Ustanovení páté a šesté části a prvního a druhého oddílu sedmé části tohoto zákona nabývají účinnosti dnem 1. července 1948. Po tomto dni provádí Ústřední národní pojišťovna pojištění prováděné dosud nositeli pojištění, svazy, fondy a zařízeními uvedenými v § 247, odst. 1 podle dosavadních předpisů.

(2) Ustanovení o důchodovém pojištění nabývají účinnosti dnem 1. října 1948. Ustanovení o nemocenském pojištění osob uvedených v § 2, odst. 1, písm. a), d) a e) nabývají účinnosti dnem 1. října 1948, ustanovení o nemocenském pojištění osob uvedených v § 2, odst. 1, písm. b) a c) dnem 1. ledna 1950.

(3) Ustanovení společná důchodovému i nemocenskému pojištění nabývají účinnosti v den a v rozsahu odpovídajícím ustanovení odstavce 2.

(4) Ostatní ustanovení tohoto zákona a § 120, odst. 1 a § 135 nabývají účinnosti v den, který stanoví vláda nařízením.

(5) Ustanovení § 246 nabývá účinnosti dnem vyhlášení tohoto zákona.

§ 280

Tento zákon provede ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Erban v. r.

Příloha k § 78

Běž. číslo	Nemoc z povolání:	Podniky (§ 78, odst. 1)
I.	II.	III.
1	Onemocnění z olova a jeho sloučenin	K 1 - 16: Všechny podniky, ve kterých látky vedle uvedené se vyrábějí, zpracovávají, používají nebo se vyskytují jako vedlejší výrobky či vůbec jinak
2	Onemocnění z fosforu a jeho sloučenin	
3	Onemocnění ze rtuti a jejích sloučenin	
4	Onemocnění z arsenu a jeho sloučenin	
5	Onemocnění z manganu a jeho sloučenin	
6	Onemocnění z benzenu a jeho homologů	
7	Onemocnění z nitro- a amino- sloučenin benzenu nebo jeho homologů a jejich odvozenin	
8	Onemocnění z halogenisovaných uhlovodíků mastné řady	
9	Onemocnění z dusičných esterů glycerinů a dusičných esterů jiných látek mastné řady	
10	Onemocnění ze sirouhlíku	
11	Onemocnění ze sirovodíku	
12	Onemocnění z látek bojových	
13	Onemocnění z kysličníku uhelnatého	
14	Onemocnění z kyanovodíku a jeho odvozenin, jako kyanamidu vápenatého (dusíkatého vápna)	
15	Onemocnění způsobené roentgenovými paprsky a radioaktivními látkami	
16	Onemocnění kožní rakovinou nebo kožními změnami, majícími sklon k přechodu v rakovinu, způsobená sazemi, parafinem, dehtem, kreosotem, antracemem, smolou a podobně působícími látkami (kancerogenními)	
17	Kožní onemocnění účinkem škodlivin, vyskytujících se v podniku, které je takové povahy, že se často opakuje a nutí ke změně povolání nebo k zanechání výdělečné práce	v nichž jsou pojištěnci vydáni tomuto nebezpečí

18	Onemocnění rakovinou plic, způsobené radiovými paprsky a radiovou emanací, nebo počasný chorobný stav, u něhož celkový a po případě i plicní nález svědčí pro rakovinu plic, i když ji nelze klinickými metodami bezpečně prokázati	v nichž jsou pojištěnci vydáni tomuto nebezpečí
19	Onemocnění nakažlivými nemocemi	Nemocnice, ústavy pro léčení a ošetřování, porodnice, ozdravovny, bakteriologické, pathologické, serologické, anatomické, hygienické a soudně-lékařské ústavy; dále jiné ústavy a zařízení zdravotní služby nebo pro vědecké badání, které ministr sociální péče v dohodě s ministrem zdravotnictví, po případě s ministrem školství a osvěty, prohlásí za povinné pojištěním
20	Nemoci přenosné se zvířat na lidi, jako nakažlivá žloutenka, Bangova nemoc, sněť slezinná, vozhrivka, tularemie, červinka a jiné	v nichž jsou pojištěnci vydáni tomuto nebezpečí
21	Onemocnění vyvolané prací ve stlačeném vzduchu	v nichž se používá kesonů (caissons) nebo potápěcích zvonů
22	Onemocnění kostí, kloubů, svalů, cév a nervů končetin, způsobené otřesy při práci s nástroji poháněnými stlačeným vzduchem, s nástroji a stroji stejně působícími, jakož i prací na poklepávacích strojích	v nichž se používá takových nástrojů nebo strojů
23	Onemocnění červivostí horníků (ankylostomiasis)	Důlní podniky
24	Onemocnění dolních dýchacích cest a plic škodlivými účinky Thomasovy moučky	jež dopravují nebo zpracovávají Thomasovu strusku nebo zpracovávají, uskladňují nebo dopravují Thomasovu moučku
25	Onemocnění dolních dýchacích cest a plic způsobené hliníkovým prachem a prachem z hliníkových slitin (zaprášení plic hliníkem - fibrosa plic)	K 25 a 26: v nichž jsou pojištěnci vydáni tomuto nebezpečí
26	Onemocnění dolních dýchacích cest a plic z berilia a jeho sloučenin	
27	Onemocnění zaprášením plic prachem obsahujícím kysličník křemičitý nebo železo (silikosa, siderosa), při kterém zjištěné né klinickofunkcionální poruchy jsou podepřeny typickými roentgenologickými znaky. Setká-li se s takovým zaprášením plic tuberkulosa plic, odškodňuje se tuberkulosa jako onemocnění způsobené prachem	K 27 - 29: v nichž jsou pojištěnci vydáni tomuto nebezpečí
28	Onemocnění zaprášením plic prachem obsahujícím kysličník křemičitý nebo železo (silikosa, siderosa) ve spojení s aktivní tuberkulosou plic	
29	Onemocnění zaprášením plic asbestovým prachem (asbestosa), a) při kterém zjištěné klinickofunkcionální poruchy jsou podepřeny typickými roentgenologickými znaky, b) ve spojení s plicní rakovinou	

30	Onemocnění z chromových sloučenin. Kožní onemocnění se považují za nemoc z povolání jen potud, pokud jsou projevem celkového onemocnění, způsobeného pronikáním škodlivých látek do těla	v nichž se tyto sloučeniny vyrábějí, zpracovávají nebo kde se jich používá
31	Onemocnění hluchotou nebo těžkou nedoslýchavostí způsobenou hlukem a otřesy	zabývající se zpracováním nebo opracováním kovů, důlní podniky a podniky, v nichž jsou zaměstnanci vystaveni nadměrnému hluku
32	Onemocnění šedým zákallem	Podniky pro výrobu, opracování a zpracování skla; železárny, tavírny kovu, smaltovny, cementárny, továrny na karbid, svařování (autogenní i elektrické)
33	Onemocnění nystagmem v těžkých a složitých tvarech	Doly
34	Onemocnění nervu loketního otlakem	Brusírny skla
35	Rozedma plic foukačů skla	Podniky pro výrobu, opracování a zpracování skla

